

Nr 1, 2007 årgång 44
50:- inkl moms

Sökaren

– tidskrift för livsfrågor –

GANGAJI FÖRKLARAR VILKA VI Egentligen ÄR

Du är inte den du tror att du är

I vår kultur drar vi en förståelig men ändå tragisk slutsats som bygger enbart på vår egen upplevelse. Slutsatsen är att du och jag är åtskilda eftersom vi *förefaller* vara åtskilda, och i och med den upphöjer vi vår upplevelse till auktoritet.

Arvsynden, det ursprungliga misstaget, är föreställningen att det ens är *möjligt* att vara åtskild från källan, från medvetenheten, från Gud. Eftersom åtskillnaden är det enda vi upplever tror vi att det är verkligheten, och den missuppfattningen är roten till allt lidande.

Om du har iakttagit dina upplevelser under någon som helst tidsrymd har du säkert märkt att de är föremål för ständiga förändringar. Så snart du kommer till denna grundläggande insikt, mycket djupgående trots sin enkelhet, kan du också inse att allt du upplever med nödvändighet begränsas av din arts programmeringar, föreställningarna i din kultur eller subkultur, din familj och dina egna åsikter.

Världen är inte som du tror. Du är inte den du tror att du är. Jag är inte den du tror att jag är. Dina tankar om världen, dig själv och mig bygger på vad du uppfattar, och oavsett om det gäller inre eller yttre förnimmelser är din fattningsförmåga begränsad. Inse det, och du känner hur du kallas in i din egen sanning – den som inte kan upplevas, som vi inte kan föreställa oss, men som ändå genomsyrar allting.

När all mental aktivitet kring vem du tror att du är eller vad du behöver för att bli lycklig stannar upp uppstår en spricka i upplevelsens auktoritet, i sinnets struktur. Jag vill erbjuda dig möjligheten

att gå in genom den sprickan. Det är en öppning att träda in genom, och när du gör det upphör sinnet att vara fullt av sin senaste självdefinition. I det ögonblicket finns bara tystnad. Och i den tystnaden är det möjligt att inse den högsta sanningen om vem du är.

Alla tankar du någonsin haft om dig själv, antingen de varit nedslående eller högrävande, är inte vad du är. De är bara tankar. Sanningen om vem du är kan inte tänkas, för den är källan till alla tankar. Sanningen om vem du är kan inte definieras eller ges ett namn. Ord som själ, ljus, Gud, sanning, själv, medvetande, universell intelligens eller gudomlighet kan visserligen peka mot sanningens lycksalighet, men de är ändå grovt otillräckliga för att beskriva det enorma som du egentligen är.

Oavsett hur du identifierar dig – som barn, ungdom, mor, far, äldre, frisk, sjuk, lidande eller upplyst – finns sanningen om dig själv bakom allt detta. Den är inte främmande. Den är så nära att du inte kan tro att den är du. I stället har du tagit till dig föräldrarnas, kulturens och religionens uppfostran och kallat det din verklighet snarare än det som alltid varit med dig – närmare än dina hjärtslag, närmare än någon tanke, närmare än någon upplevelse.

Sanningen om vem du är kan inte beröras av någon *föreställning* om vem du är, och det spelar ingen roll om föreställningen är att du är okunnig eller upplyst, värdelös eller storslagen. Sanningen om ditt innersta väsen är fri från allt det. Du är redan fri, och allt som står i vägen för din insikt om friheten är ditt sätt att klamra dig

fast vid tankarna om vem du är. Men tankarna hindrar dig inte från att vara sanningen om vem du är. Du är den redan. Identifikationen förhindrar dig bara från att bli *medveten* om vem du är.

Jag vill uppmana dig att dyka in i det som alltid funnits där i väntan på sin egen självinsikt. Vem är du – egentligen? Är du någon av de bilder som dyker upp i huvudet? Är du något av de sinnesintryck som du uppfattar i kroppen? Är du någon av de känslor som passerar genom kropp och sinne? Är du någonting som någon annan har sagt att du är, eller är du det rebelliska motståndet mot vad någon annan har sagt att du är? Dessa är några av de vanligaste identifikationerna, och alla identifikationer kommer och går, föds och dör. Sanningen om vem du är är inget som kommer och går. Den finns där innan du föds, genom hela ditt liv och efter det att du har dött. Att upptäcka sanningen om ditt innersta väsen är inte bara möjligt, det är din födsloret. De många tankar du kanske har om att det inte gäller dig – att nu är fel tidpunkt, att du inte är värdig, att du inte är redo, att du redan vet vem du är – är bara intellektet som spelar dig ett spratt.

Det är dags att utforska den här tanken om "jag" och se om det egentligen ligger något i den. Och i utforskandet öppnar sig något mot den medvetna intelligens som du till sist kan inse är du själv.

Ur Gangaji, JUVELEN I DITT INRE – finn sanningen om vem du är. Energica 2006. Övers. Cecilia Lyckow Bäckman.

SÖKAREN
Adress Box 10
663 21 SKOGHALL
Telefon 054-51 89 00
Fax 054-51 89 02
E-post red@sokaren.se
PlusGiro 70 60 47-8
Bankgiro 372-8128
Hemsida på Internet www.sokaren.se

Redaktör och ansvarig utgivare Sven Magnusson

Prenumeration Helår (6 nr) 250:-
Halvår 150:-

Annonser Ring för prislista

Tryckeri Wallin & Dalholm
Lund

ISSN 0038-0504

INNEHÅLL:

Gangaji:
Du är inte den du tror att du är 2

Agneta Milde:
När jag träffade Tathagata 4

Agneta Milde:
Maneka – fördjupning 8

Robert Larson:
Se upp, dina tankar är kreativa 11

Viveka Lindgren:
Ut ur kroppen-upplevelser 12

Åsa Freij:
Vägar till helande för människa och jord 14

Håkan Blomqvists sökarväg 16

Är reinkarnation ett faktum? 20

Fallet Dolon Champa Mitra 22

Kritiska reflexioner om reinkarnation 24

Adjö, skeptiker! 25

Notiser 26

Bokfloden 28

Redaktörens reflexioner

Ditt sanna jag

1990 mötte amerikanskan Antoinette Roberson Varner den andlige läraren Papaji i Indien. Genom Papajis undervisning upplevde hon att hon insåg sin sanna natur.

Nu är hon känd som Gangaji och ser som sin livsuppgift att sprida kännedom om de tankar som ger själen frihet och inre frid.

Gangaji reser runt i världen och håller satsang, andliga möten med meditation samt frågor och svar, där hon förklarar vad sanningen är enligt den insikt hon fått.

Under en satsang med Gangaji får man förklarat för sig att det som man längtar och trängtar efter alltid finns närvarande och är vår sanna natur, vilken är den oföränderliga grunden till allt. Vår sanna natur är rent medvetande – som är världsgrunden.

Gangaji säger att vi alla kan inse vår verkliga natur. Metoden är att se in i sig själv, glömma kroppen, tankarna, känslorna och allt omkring för en stund och inse att man är medvetandesubstansen och ingenting annat. I denna fullständiga tystnad kan man inse att ens inre jag är det som alltid finns, alltid har funnits och alltid kommer att finnas.

Det är ditt inre jag som är Sanningen.

Det som Gangaji vill lära oss är vad Vedanta säger. Vedanta, som är slutet av Vedaskrifterna, förklarar att fastän universum tycks bestå av en mångfald olika ting, är ett enda medvetande grunden för allt som existerar. Världen verkar vara i ständig förvandling, men under allt finns en oföränderlig Verklighet, som kallas Brahman. Så har de vediska tänkarna sagt, och de har också förklarat att Brahman är existens, medvetande och sällhet.

Detta betyder att allt, som existerar, i botten av sitt väsen inte är något annat än Brahman. Vi identifierar oss som exempelvis Johan eller Anna och betraktar oss som separata levande väsen, skilda från allt annat, men vårt väsens djup är Atman, som Vedanta förklarar är identisk med Brahman. Brahman är Gud transcendent; Atman är Gud immanent, och den högsta insikten är att Atman är samma som Brahman. Denna insikt uttrycks inom Vedanta med orden *tat tvam asi*, du är detta, vilket betyder att vad man än ser på, så är dess inre grund samma som din egen inre grund. Din nästa är du själv i annan form.

Vedantister förklarar att allt vårt lidande uppkommer eftersom vi har glömt vår gudomliga natur och ser på oss själva som separata varelser, i grunden skilda från allt annat. När vi tror oss vara skilda från Gud, identifierar vi oss med vårt ego, det vill säga med de tillfälliga tankar och känslor som hör till vår separata och tillfälliga kroppsliga identitet som Johan eller Anna. Alienerade från andra människor, från universum och från Gud försöker vi fylla vår tomhet med ägodelar, anseende, makt. Vi söker vår lycka utanför vår gudomliga själ i en värld av illusioner utan att inse att lycka är vårt eget gudomliga inres natur.

Agneta Milde:

När jag träffade Tathagata

Vi är många som inspireras av Tathagata, en satsangledare som vill vara enkel och vanlig och inte vill kalla sig upplyst. Det bästa han vet är att möta människor, säger han.

Det började med att jag fick låna några MP3-inspelningar av ett stort antal satsanger som Tathagata höll i Indien efter nyåret 2006. Jag låg i sängen och lyssnade och upplevde den ena sensationen efter den andra av fysisk stress-upplösning. Kroppen skakade och flera gånger kunde jag inte hejda små skrik som undslapp mig. Till saken hör att jag egentligen var så trött på allt vad satsang hette att jag bestämde mig för att inte lyssna med intellektet alls.

Efter en vecka började jag dock ta in mera av vad som sades och kom fram till att satsanger nog kunde ha något att tillföra mig trots allt. Det var ju så många människor som tycktes ha mött källan av sitt varande i Tathagatas närvaro. När jag fick veta att han skulle komma till Norge, såg jag till att ta mig dit.

Möte med ögon och livsglädje

Inramningen var den bästa tänkbara. Vi höll till i en yogalärares hus på "Sörlandet" med utsikt över havet. När jag anlände och bjöds in i köket, reste sig genast Florian, som är Tathagatas dopnamn och var det namn som användes mest i Norge, och hälsade mig välkommen. Ögonen tycktes borra sig rakt igenom mig och jag ville gömma mig bakom Helene som hämtat mig vid tåget. Hjälp! Hur skulle jag klara att intervjuva den mannen?

Strax blev jag medbjuden att följa med och bada. Det var den 29 september, så jag tog inte med mig handduken. Men Florian och de flesta andra simmade gladeligt omkring i det iskalla fjordvattnet. En fiskare sålde några nyfångade torskar som bars hem i ett badlakan för att bli middagsmat. Den enastående värdinnan bodde själv i garaget för att ge plats åt alla som ville sova över. Det var fritt att bara testa en satsang. Människor kom från alla väderstreck och de flesta hade aldrig varit med om något liknande tidigare. Under intensivhelgen packades femton nattgäster in.

Satsanger i norskt paradiset

– Välkomna! Närhelst ni känner er dragna till att komma och sätta er här framme i stolen, så kom! Känn er fria, men låt benen gå hit av sig själva.

Så brukar Florians satsanger börja. Han talar om att han är världens sämsta filosof, och vill man bara komma fram för ett möte med honom utan att prata, är det okej. Vill man fråga något är det också okej. Om man tror att man kan få något att ta med sig

hem, har man missförstått det hela. Man skall bara slappna av i stunden och inte göra något, inte lära sig någon teknik eller nya koncept och framför allt inte tro att det är svårt att upptäcka vem man är här och nu. Mikrofoner tar in allt som sägs och en ljudtekniker sköter den biten. Livskamraten Julia serverar sin man med diverse drycker hela tiden, så det klunkas ofta på inspelningarna.

Varje människa som går fram brukar speglas i sin sanning. De flesta vill lätta sitt hjärta om något. Man sitter där öga mot öga med Florian Tathagata och känner sig totalt sedd och bekräftad. Allt får finnas där. Personlighetens små hyss blir också sedda, men Florian tycks locka en tillbaka till medvetenhet. Man blir inbjuden att leda uppmärksamheten inåt där inget fokus finns. Där finns inget att göra, inget att hämta – bara total avslappning.

– Att låta allting ovillkorligt komma hem i dig är grunden i satsang.

De två av deltagarna som varit med i Indien hade sagt mig att det alltid händer något viktigt för var och en som vistas i Florians närhet. En av dem, Prembudha från Amsterdam, hade verkligt mycket att jämföra med eftersom han länge arrangerat satsanger och andliga möten i Holland.

Jag upplevde att det även från åskådarplats hände mycket. När jag pratade med människor efteråt stod det klart att den atmosfär som skapades kunde ta fram både sällhet, smärtsamma insikter och kroppssensationer. En kvinna kom i kontakt med ett incestminne hon begravt, en annan med låsningar i sitt kön. För en ung engagerad sökare började en fasad av fejkad andlighet rämna under mötet med Florian. Hon behövde lära sig att sluta vara hård mot sig själv för annars kunde inget leende i världen dölja den hårdhet hon sipprade ut till andra. Alla berättade för mig att de fått bättre kroppskontakt och större närvaro efter några dagar av satsanger. En manlig artist blev mindre rädd för närhet.

Hur lever man som kärlek?

Tathagata är en hederstitel som används inom buddismen och den refererar till att inte vara "Någon", att bara vara "Det". Innan Florian gavs det namnet hade han varit sökare i många år.

– Mitt sökande startade redan då jag var tio år gammal. Något inom mig ville bli uttryckt. "Hur kan jag uttrycka kärleken i mig?" var min fråga, den viktigaste frågan i mitt liv. 28 år gammal bestämde jag mig för att åka till Indien. Det kändes inte som om jag hade något annat val än att lämna Tyskland och fara med

Florian och Julia

en enkel biljett till Bombay.

Efter att ha gett bort allt han ägde och levt som munk i Muktanandas ashram ett tag kände han sig mogen för en större utmaning.

– Det är lätt att leva detta i ett ashram, men hur kan det bli levt i världen?

Kroppen har lagrat all smärta

Därför återvände Florian till Tyskland och försökte på alla sätt fortsätta leva som kärlek. Det var inte alls så lätt, även om han brukade vara bra på att visa vänlighet på ytan. Florian kom fram till att hindren satt i hans kropp:

– Vi har att göra med omedveten stressenergi som lagrats i nervsystemet och orsakar väldiga sammandragningar i kroppen. De mentala och känslomässiga uttrycken kommer från dessa sammandragningar.

Två år senare såg han fortfarande hur rädsla och stress i nervsystemet hindrade honom från att vara närvarande. Han kände på sig att han måste möta allt som fanns där.

– Jag såg klart att det inte fanns något värde i eller behov av att tolka dessa förnimmelser psykologiskt, andligt eller esoteriskt. Varje tolkning är egentligen ett undvikande av att vara närvarande mitt ibland förnimmelserna.

Florian menar att vår tendens att undvika dessa förnimmelser och motståndet mot att vara närvarande i dessa fysiska sammandragningar orsakade av stressenergi i själva verket ligger bakom allt lidande. Stressenergin förvanskar vår perception och vi känner oss hotade, vilket skapar fler spänningar i nervsystemet. Vi hamnar i ett ekorrhjul.

Isaac Shapiro

En bön om hjälp från ovan tycktes leda vidare till att Florian följde med nya flickvännen Julia till en satsang med Isaac Shapiro i München. Det blev vändningen.

Isaac sa "Du är det!"^{x)} och något inom mig hörde det. Det blev som ett blixtnedslag rakt in i hjärtat. Jag förstod inte alls vad

som hände, allting bara föll bort för mig. Jag såg livet från ett annat perspektiv och grät. Jag kände mig fri. Alla frågor var besvarade. Efter detta kunde jag inte fortsätta det gamla livet. Jag slutade mitt jobb, lämnade över min praktik där jag varit terapeut och hade åter ingenting.

Isaac Shapiro tillhör traditionen från Poonjaji och hans mästare Ramana. Isaac kom att bli en mycket god vän till Florian, men det betydde inte att han i ett trolldrag blivit av med allt som orsakats av gamla spänningar. Dock valde han att inte gå in i något, "inte röra sig" utan bara låta allt komma upp till ytan som fanns i nervsystemet. Mycket ville komma fram, men "Hands off" blev Florians lösenord. Många människor har haft nytta av hans instruktioner när det gäller hur man skall förhålla sig till sin egen "avgiftning", bara mjukt välkomna allt med ovillkorlig tillit till att det bästa sker.

– Att inte vara någon är det enda sätt som livet fungerar på. Känslan av att vara ett jag skapas ur det som du inte vill möta. Att vila i medvetande och vara tillgänglig för det som är, är det skifte som kan hända. Men plocka inte upp detta! Ta inte detta för dig själv för då blir du någon, någon som haft en erfarenhet.

I hjärtat får allt plats

Tyvärr gick jag själv in i den fällan. Sista dagen tog jag mod till mig att gå upp i stolen och hamnade där nästan en timme. Där fick jag möta hela spektrumet – från djupaste kärlek till ilska och allt var okej. Det var inte längre farligt att stanna kvar med blicken och vara tillgänglig för ett verkligt möte med Florian öga mot öga. Mitt hjärta hade redan brutit i mötet med hans kärlek vid fikabordet, men här brast det lite till. (Han sa att det inte var hans kärlek utan Kärleken som vi alla delar, som jag känt.) Det här med ilska blev demonstrerat genom en sidodiskussion med en envis och passionerad kvinna i publiken som bränt ut sig själv genom sitt starka engagemang för olika politiska frågor.

– Vet du hur jag gör med politiker? frågade Florian. Jag möter dem. Sådana som George W Bush eller Usama bin Ladin bjuder jag in i mitt hjärta. Jag behöver en Bush inom mig för jag

har sett att det här systemet ("jaget") är samma som Bush. Han kan få stå som symbol för de politiker som ljuger. Att möta sådana inom mig kräver mer mod än att peka finger åt någon. Det hindrar mig inte från att mjukt och helhjärtat möta dem i mitt inre.

Florian förklarade att många helgon genom tiderna inte gjort annat än att hålla världen i sina hjärtan och att han själv använde varje ledig stund till just det. Han var övertygad om att ett sådant ovillkorligt möte verkligen kan kännas inne i Bush som ett slags avslappning.

Jag påpekade att jag hört att det inte är lika lätt att alltid ta in Julia i kärleken, för jag hade pratat med henne vid matbordet och fått en inblick i hur det kan vara. Nej, djupa relationer är undantag, fick jag veta. Julia vågar påminna Florian om alla de områden som han fortfarande har en tendens att försvara. I bästa fall har inte båda återbesök av sina hotade separerade jag samtidigt. Då finns det någon där som kan hålla handen tills nervsystemet laddat ur den spänning som drar förbi. Även Jesus måste ha haft mörka lager i sitt nervsystem, som visade sig ibland, trodde Florian. Sådant sker automatiskt.

– Om någon säger sig ha kommit i mål – spring därifrån!

Inte ens Buddha hävdade detta.

Tillbaka till ruta ett, eller?

"Tråkigt att aldrig få komma i mål", tänkte mitt ego. Men jag var mycket nöjd med upplysningen att min kroniska sjukdom bara var lagrade spänningar som jag ärvt. Florian sa att han kunde känna mina smärtor, men att den bästa medicinen skulle vara att fortsätta låta icke-görandet bjuda hem allt som kroppen naturligt vill släppa. (Min tolkning.)

Nu skall jag berätta om hur jag gick in i fällan. Dagarna efter hemkomsten mårde jag så otroligt bra. Det kändes nästan fysiskt att medvetandet vidgats och min energi var på topp. Av någon anledning testades mitt tålmod oavbrutet genom att människor som jag tyckte var i behov av hjälp hörde av sig. Hopp-san! Där trodde jag alltså att det fanns en skillnad mellan oss. Jag var den som kunde leverera kärlek, fick jag för mig. Vilken kraschlandning in i separationen.

Det finns ett tröstens ord. Tathagata:

– Eftersom det finns en medvetenhet om att man ramlat tillbaka i ett gammalt funktionssätt har man vunnit ett nytt perspektiv som aldrig kan tas ifrån en.

Läs och lyssna på www.tathagata.de/

INTERVJU

Fråga: Börjar människor runt dig uppleva bättre hälsa?

Florian: Absolut! Genom åren har jag sett hur de blivit förvånansvärt mycket friskare, och inte bara rent fysiskt. Jag har sett människor komma till satsangerna med starka smärtor eller nervproblem av alla slag och inom loppet av några dagar eller ibland timmar har de genom att på djupet lämna över och slappna av inifrån förbättrats. En massa stressenergi börjar lastas ur från systemet och när detta händer påverkas även organens funktion. Vi har en massa sammandragningar runt magen. Tänk hur organ som lever och njurar skall känna sig under detta tryck! Det händer så mycket på en gång, både på organnivå och cellnivå. Även cellerna börjar återhämta sig väldigt snabbt när stressen släpps.

Vi har sett att när man är mjuk (gentle) mot sig själv och släpper stressen inifrån, får det en effekt på hela organismen och hela fysiken, vilket inkluderar stoppandet eller åtminstone förhållandet av åldrandeprocessen. Det är ju det vi ser på satsangerna. All spänning släpper från ansiktet och människorna ser yngre ut eller snarare så gamla som de borde vara.

När vi är stressade och spända lever vi genom det sympatiska nervsystemet och när vi sover och vilar genom det parasympatiska. Här ser vi hur vi genom att släppa all aktivitet och bara vara närvarande kan gå från stressfunktion till vilofunktion. Det ger en effekt på hela hjärnan och hela nervsystemet. Så när vi möts på detta sätt sker ett skifte från sympatisk till parasympatisk styrning av nervsystemet.

Fråga: Ger det här samma förändringar i hjärnan som de som sker under diksha?

Florian: Så vitt jag förstår så påverkar dikshan bara hjärnan och inte hela kroppen som här. Det kan göra att man lätt flyger iväg

utan att vara jordad eller integrerad med resten av kroppen. Dikshaenergin är en fantastisk energi som gjort mycket gott, men från vad jag sett är det hur den i vissa fall används som inte stämmer med min syn.

Fråga: Vad är det som gör skillnaden?

Florian: Jag gör ingenting. Jag ger inte någonting. Jag ger ingen energi och jag lovar ingenting och säger ingenting om att du skall bli upplyst i framtiden. Människor inbjuds att snabbt göra upptäckter på egen hand och denna inbjudan är att leva detta i det dagliga livet utan hokus pokus, utan att basunera att du uppnått något och utan att sätta ett lager av andlighet ovanpå allt.

Jag är inte alls intresserad av upplysning. Du kan bara prata om sådant du inte är. Varför skulle jag prata om något som bara är. Vad är det för vits?

Fråga: Hur kan livet levas genom oss?

Florian: Vi uppfattar världen som en rörelse av uppmärksamhet som kommer från oss och rör sig i riktning mot världen och därigenom upplever vi det som om vi har att göra med en yttre värld. Det verkar som om jag är här i full färd med att försöka klara av livet (som att bestiga ett berg). Och allt detta är bara en rörelse av uppmärksamheten som går inifrån oss själva och vänds utåt. Det ser ut som det finns någon där som lever ett separat liv som antingen lyckas eller misslyckas.

Allt vi pratar om i satsangen är NU. Uppmärksamheten stannar och rör sig bakåt så att allt kan falla in i oss, allt som vi kan kalla utanför börjar falla in i oss genom sinnena, genom kroppen som ett passivt vilande och på samma gång en klar mottaglighet. Så när uppmärksamheten faller bakåt till sin egen källa som är medvetande, är det som om hela världen, sinnena och allt vi kan uppleva följer med i uppmärksamhetens rörelse och du ser helt naturligt att det inte fanns någonting utanför dig.

Det fanns aldrig en person där som levde ett liv utan det var livet som levde den här kroppen. Detta är vad bibeln säger "Ske Din vilja!" I vår kultur är det "Min vilja skall ske!" och allt handlar bara om en rörelse hos uppmärksamheten.

Jag bjuder in folk till att i stället för att ha en erfarenhet låta erfarenheten ha dem. Det innebär att helt hålla tassarna borta!

Du kan titta på mig eller du kan bara låta ljuset falla in i dina ögon, så avspänt, stilla och lätt.

Det blir en mycket mycket mindre känsla av "jag". Helt försiktigt löses den upp och ersätts av en upptäckt som kommer helt naturligt, att denna kropp bara är en del av hela livets rörelse.

Fråga: Hur kan det hända så mycket spännande varje satsang?

Florian: Ja, det är förvånansvärt. Jag undrar över det lika mycket som du! Jag kan inte säga er varför. Jag vet bara att jag inte gör någonting. Det är det enda jag vet. Jag är bara där och samtidigt som vi pratar så äger ett skifte av uppmärksamheten rum utan att kanske personen märker det ens. Alla runt omkring kan se det klart. Tala om för mig vem som gör det! Det bara händer. Bara om jag håller tassarna borta kan det hända och det tycks hända för alla.

Fråga: Varför händer det inte på allas satsanger?

Florian: Kanske försöker de göra något. Jag kan försäkra er om att jag inte gör något! För mig är det en utforskning utan slut. Sluta aldrig, sa min lärare och jag följer hans kommando. Jag påstår ingenting om att jag är rådig och håller hela leken öppen. Detta tar aldrig slut! Poonjaji, Ramana, Krishnamurti och Buddha sa detsamma. De är en sådan stor inspiration för mig.

Fråga: Varför varnar du för att Advaita kan användas fel?

Florian: Jag har sett det hos så många människor och särskilt hos mig själv. Wow, detta är det ultimata konceptet! Aldrig mer behöver jag känna smärta, för inget av detta är verkligt och jag har aldrig existerat. För mig var detta synsätt ett perfekt knep för att dra mig tillbaka från livet och skydda mitt hjärta mot smärta. Men det gjorde att jag inte hade någon närvaro. Människor kunde inte möta mig. Jag kallar det advaitafällan.

Vi kan se att vi bär på så stor smärta som börjar röra sig (the pain movement) och att det gör att vi tar allt vi hittar för att

skydda hjärtat, även den vackra advaitafilosofin "Allt är en illusion, ingenting är verkligt."

Fråga: Vad menar du med att du föredrar att vara "Ingen"?

Florian: Det finns en kärlek för att vara vanlig och det hör ihop med att vara tillgänglig för verkliga möten på ett mycket enkelt plan. Jag tycker om att gå ut med vänner och mötas över en öl. Vad jag älskar är att möta dig och det kan jag bara göra som "Ingen". Om jag tror att jag är någon upplevs du som separat. Då kommer du inte känna dig mött. Då kan vi bara utbyta åsikter och diskutera.

Därför möter jag dig som "Ingen". Du är mitt eget hjärta. När du lider, lider jag. Din smärta är min smärta. Din frihet är min frihet, men ingen kan äga den!

Fråga: Vad säger du om meditationstekniker?

Florian: Ofta använder vi oss av dessa fina tekniker från en plats inom oss som vi inte är medvetna om. Jag kallar det "bli av med smärta-platsen". De flesta, inklusive jag själv, började med meditation för att vi ville bli av med saker i livet. Med hjälp av teknikerna kunde jag få mer distans till smärtan. Jag blev en observatör, blev tudelad. Jag var mycket skicklig på detta. Men när jag mötte människor, sa de att de inte kunde känna in mig. "Du är där, men på något vis inte där."

Jag började undersöka varför denna tudelning, denna dualism fanns och jag upptäckte att det fanns ögonblick då jag inte var två. Om jag var avspänd fanns den inte där, bara när jag ville ha distans till obehag jag kände. Då insåg jag att det måste finnas någon som var medveten om att det ibland fanns observation och ibland inte. Det var slutet på det hela. Sen träffade jag min lärare och då fanns det en klar insikt om att det som kommer och går kan aldrig vara verkligt.

Fråga: Varför är det så lätt för oss andra att förlora vår medvetenhet?

Florian: Det ser ut som så, men det är alltid en öppen undersökning. Jag tar inte till mig det och om jag försöker är det som att alla dessa år har gjort att jag inte kan tro på någon identifikation längre. Det börjar som en lek, men när du har upptäckt detta och plötsligt finner dig vara tillbaka i ett gammalt funktionsmönster finns det en ny medvetenhet. Förut fanns bara det gamla mönstret, men det faktum att du nu ser det visar att leken är över. Allt som sedan följer är en fördjupning utan ände.

x) Uttalandet syftar på den vedantiska uppfattningen att den individuella själen (atman) är identisk med världssjälen (brahman). Vi är alla i vårt väsens grund identiska.

Sökarens Agneta

Agneta Milde

Maneka – fördjupning

Nyligen bestämde sig Maneka för att pröva att hålla en tyst satsang med diksha. En av hennes beundrare uttryckte sig så här till henne:

– Egentligen behövs ingenting annat än att du är närvarande med oss, men om du säger något är det precis det rätta.

Vad är det då som brukar komma från Manekas läppar? På en satsang i Stockholm nyligen ville hon hjälpa människor som kämpar för att leva upp till andliga ideal:

– Se på allt som på ett litet barn, så enkelt! Se ditt självhat och alla negativa programmeringar, t ex jag är oduglig, ovärdig, oälskad... Det finns en frihet i att man inte har något att dölja, att man inte behöver göra om sig och inte måste acceptera allt som andliga läror säger om att man skall vara närvarande, kärleksfull och ärlig.

– Det är lätt att fastna i att göra olika tankar och ideal till övningar, som att t ex försöka acceptera nuet, men i stället blir man ännu mer förvirrad. Man kan inte öva sig i det här och man måste inte utvecklas till någonting annat än man är.

Det finns en frid och stillhet i allt

Maneka berättar att även det här behovet att hon måste hjälpa andra och göra världen bättre börjar mattas av för henne och hon känner ett stort lugn och tillfredsställelse i att bara bre en tunnbröds-macka åt sina barn.

– Det finns en enorm stillhet i det och en kärlek som överträffar allt. Allting är så otroligt perfekt. Visst kan det i det yttre vara jobbigt och smärtsamt och man kan ligga på sängen och gråta, men det finns en frid och stillhet i det också, i allt.

De som följt Manekas process har inte undgått att smittas av hennes extas och glädje och ibland kanske tyckt att det blivit lite mycket av den varan på en gång, som om en bråkdel vore nog. Andra har gått och längtat efter enorma upplevelser av enhet och kärlek och fått höra från Maneka:

– Något som man lägger i framtiden försvinner direkt. Det finns inget slutgiltigt mål att uppnå.

Ändå tycks det finnas viktiga stationer på den oändliga väglösa vägen. Det är som om flödet tar över och sedan har man inget att sätta emot om man nu skulle vilja värja sig mot en djup frid och närvaro som aldrig försvinner!

– För två år sedan satte jag mig ner och försökte känna mig riktigt dålig och separerad. Det gick inte. När du är den här närvaron kan du inte spola tillbaka och välja något annat.

Intuitionen är hjärtats språk

På den tiden var Maneka inte bara överväldigad av hur mycket kärlek och glädje hon kunde känna utan också av den styrka som hon fick av att bejaka sin urkvinna med allt vad det innebär av intuition och lyhördhet för hjärtats språk. Tankar dök upp i huvudet som förberedde henne för situationer som skulle hända utan att hon hade en aning om vad det var.

– Jag har verkligen sett att det kan finnas mirakel som aldrig det logiska tänkandet skulle kunna ta mig till.

En märklig sak var de stegvisa lektioner i hur man ger diksha som Maneka upplevde i sitt inre. För henne var det sedan självklart att hon kunde ge diksha trots att hon inte varit på 21-dagarskurs. Våren 2006 blev det dock möjligt för henne att åka till Amma och Bhagavan i Indien på dikshautbildning.

Egot kunde inte få upplysning

– Där hade jag en upplevelse där jag fick se mörkret, de bitar jag inte velat se såsom ilska och hat. Det fick bara vara där utan att jag försökte förändra något. Vi fick också se en video om hur man skapar sin egen relation till det gudomliga. Det är ens egen uppfattning som skapar den Gud man ser. Tror vi på en provande, bestraffande

Gud, så är det precis vad vi får möta. Jag valde i stället att tro på att Amma och Bhagavan var som mina föräldrar som satt och höll om mig. Då kände jag det rent fysiskt. Jag bad då till dem att ifall det fanns mer upplysning och kärlek så skulle de ge mig det med en gång. Svaret kom: "Okej, då ger jag dig det, men vem skall jag ge det till? Jag kan ju inte ge det till egot som är så fyllt av hat och begär!"

– Jag märkte hur egot blev jättebesviket. Vad menar du? Kan jag aldrig bli upplyst? Jag som har kämpat och gjort så mycket, haft upplysningserfarenheter och gått igenom en massa?

– Det blev en sån stor frid som visade: Jag är upplysning! Jag är kärleken själv! Egot behöver inte försvinna för det. Det är som ett stort träd som utvecklats under miljontals år, men egot är bara en liten del och egot kan inte bli upplyst.

Det finns ju ingenting!

Precis som Anette Carlström (Läs om henne i Sökaren 2, 2004!) berättat efter en Indienresa fick även Maneka känna på upplevelsen av att ingenting finns som är verkligt, inte Amma och Bhagavan, ingenting!

– Allting hände inuti mig och jag såg: Det finns ingenting därute, allt är som en dröm på natten. Allt jag ser är bara olika koncept. Ett litet barn upplever hur allting bara är. Det finns ingenting utom vad jag gör det till. Alla har lärt sig olika tolkningar, värderingar och associationer, men som jag sa till min guide: Det finns ju ingenting! "Det kommer att djupna. Idag är det stora nollan!" sa han.

Manekas hjärta

Snart kom en fördjupning. Maneka berättade detta för kursdeltagarna på sommarretreaten.

– Jag låg i mitt rum efter en diksha och njöt. Då var det som om Bhagavan gick in i bröstet med handen och slet bort mitt hjärta. Jag protesterade vilt.

Hjärtat var ju det allra heligaste hon hade, det hade hon lovat att alltid följa även om hon måste gå emot Bhagavan själv. Han svarade inom henne: "Jag tar bara konceptet av ditt hjärta. Oroa dig inte! Du skall få ett nytt!"

Några dagar senare fick Maneka uppleva något som var så starkt att det var svårt att beskriva i ord. Det var som om hjärtat utvidgades för varje hjärtslag och först var det rummet och platsen, senare hela planeten och universum som föddes ur Manekas hjärta.

– När jag kom till det största som går att tänka sig, blev jag sen en liten cell i mitt hjärta och åter var det universum som skapades och dog i mitt hjärta. Det hände om och om igen i varje hjärtslag. Universum skapades utifrån mitt hjärta i varje millisekund och jag tänkte: Aha! Allt skapas rent fysiskt i denna sekund, just nu!

Motsatserna dansar i allt

– När motsatserna möts, kärleken och Ingenting, kvinnligt och manligt, yin och yang, fullhet tomhet – där är kärleken bortom historierna. Allt är ju det här. Motsatserna dansar i allt överallt. Allt skapas utifrån det här mötet i varje sekund. Det är som en stor kärlekshistoria hela skapelsen, mycket större än vi kan hitta på. Varendra cell är det här. Hela universum är det här. Alla koncept och alla tankar vi har, precis allting är det här, Amma och Bhagavan, Shakti och Shiva, Kärleken och Ingenting – hela skapelsen är bara en dans av det här.

Komplett, skinande och gyllene

Maneka beskriver att hon i denna stund inte kunde sakna något, för fanns det något som hon fortfarande längtade efter, så hittade det sin motsats där i stunden. Det var en så djup tillfredsställelse. Allting hittade sitt komplement såsom älskande hittar varandra och bara smälter ihop.

– Jag bara satt där i rummet och då blev allting totalt komplett. Min käke bara föll. Jag tänkte: Nu håller jag verkligen på att bli tokig! Jag såg hur allt blev helt skinande, gyllene, totalt komplett och det var som om jag förstod vad de menar med Golden Age. Jag kunde se hur allting var den här dansen och det var på riktigt, så fysiskt! Jag förstod varför sinnet inte kan begripa det här. Sinnet kan bara komma till paradoxerna, kärleken och ingenting, kvinnligt och manligt och därför upplever det den här verkligheten som verklig.

Den Gyllene Medelvägen

Maneka kunde se att Kärleken och Ingenting var lika sanna.

– Det fanns en total balans mellan Kärleken och Ingenting. Buddha talade om den "Gyllene Medelvägen" som är den totala friden som finns i den här balansen, det som vi alla letar efter, allting vill dit av sig själv och det ska ske nu på jorden. När Kärleken och Stillheten möts finns bara närvaro.

– Nuet och "sen-et" – precis allt får plats där, egot, upplys-

→

FOTO AMI ELSIUS PEREANEN

ning, icke upplysning. Det är som att vara barn igen, ett stort: JA, vad kul det här är! Att inte utesluta något!

När Maneka berättade måste hon ta paus ibland för att hennes hjärta värkte av kärleksexplosion, som hon sa.

Goda nyheter

– Om du verkligen kan uppleva den här kärleken i ditt hjärta, då är du livet och döden; total tillfredsställelse. I det blev så många saker tydliga för mig. Precis som det finns dag och natt, kommer den här Gyllene tidsåldern att komma. Det är som en lag i universum. Det är ingen tvekan, inget tvivel – så är det!

Från den stunden fanns ingen upplevelse av ”mitt hjärta” för Maneka, ett hjärta var allt som fanns. Hon såg också tydligt hur Amma och Bhagavan hade en viktig uppgift att fylla såsom själva kraftstationen som ger elektricitet till alla de ljus som förmedlas genom otaliga andra människor runtom på jorden. Genom att de bara är här höjs medvetandet på jorden och energin blir mer tillgänglig.

Vi skapar vår egen process

På sommarretreaten visade Maneka filmen ”The Secret” för kursdeltagarna för att påvisa hur vi styr våra egna liv. (Se

www.theseecret.tv!) Hon hade precis undervisat oss om det tredje ögat och allas inneboende intelligens.

– Vi behöver ta tillbaka den kraften så att vi kan lita till oss själva och skapa precis det vi vill. Det är en oerhörd gåva när man förstår att det är så. Jag har tidigare trott att det gudomliga skulle ta mig genom en väldigt hård och tuff process och då fick jag det. Man kan skapa en process åt sig själv som blir väldigt tuff, men kommer det av sig självt är det bara att möta det.

– Jag behövde släppa den betingningen som jag vuxit upp med att man skall processa. När jag såg det blev det så stilla. Jag behövde ingenting, kunde bara titta på ett träd i fyra timmar.

Maneka undervisar gärna om chakror, eftersom hon själv länge studerat dessa med sitt tredje öga. Hon tycker sig ha upplevt en resa genom chakrorna.

– Ju högre upp i chakrasystemet desto större blir medvetandet. Till slut är man hela kosmos. När man är i det medvetandet och har en kropp samtidigt så påverkar det starkt resten av verkligheten.

– Kosmiskt medvetande är att vara medveten om sin enhet med allting och det kan man vara hela tiden.

Läs även i förra numret av Sökaren och på www.nordiconeness.se!

Vandrare, det finns ingen stig. Du trampar upp en stig under din vandring.

Antonio Machado

Följ inte stigen. Gå där inget spår finns och gör en stig.

Ruby Bridges

Vi ser inte tingen som de är, utan som vi är.

Anais Nin

Gå långsamt fram som naturen; dess hemlighet är tålamod.

Ralph Waldo Emerson

Lotusen kan blomma mitt i smutsvattnet.

Indiskt tänkespråk

Varje människa bär inom sig en oförstörbar skatt.

Lao-Tzu

Ett århundrade som slår sig blott på analysen och så att säga har skräck för syntesen, är ej på rätt väg, ty endast båda i förening, liksom in- och utandning, utgör vetenskapens liv.

Johann Wolfgang von Goethe

Att vara annorlunda än andra är inte nödvändigt detsamma som att vara sämre än andra.

Ludwig Paneth

De som påstår att vi skall älska våra landsmän, men inte utlänningar, upplöser mänsklighetens brödraskap, varigenom godhet och rättvisa tillintetgöres.

Cicero

Liv utan engagemang är såsom fält vilka blivit plöjda men där inget planteras och inget skördas.

Daniel Jordan

Man skall, även då man är trött på livet, ändå vara villig att leva, om detta kan bereda någon en liten glädje.

C. Jinarajadasa

Muslim är den för vars hand och tunga andra människor är säkra.

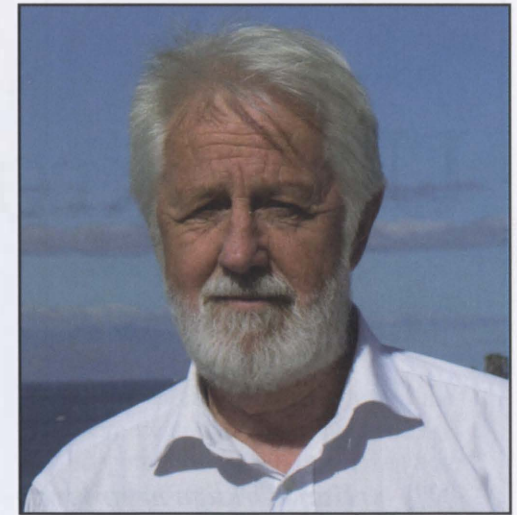
Muhammed

Religionen öppnar det djup i människans andliga liv som vanligen är överhöljt av vårt vardagslivs damm och larmet av vårt vardagsverk. Den ger oss upplevelsen av det heliga, av något som är oberörbart, som inger vördnad, en högsta mening, källan till det högsta modet.

Paul Tillich

Robert Larson

Se upp, dina tankar är kreativa

Robert Larson har skrivit KÄNN DIG SJÄLV – en bok om frigörelsens filosofi.

Det sägs ibland att tanken är den starkaste kraft som finns. Hur kan det förklaras?

Förklaringen är att allt är medvetande. Livsupplevelsen är lika gränslös – eller begränsad – som vår tanke.

Om en tanke är tillräckligt koncentrerad och uthållig kommer den med nödvändighet att manifesteras. Jag är – och jag blir – det jag tänker. Jag är det jag tänker eftersom mina tankar är uttryck för den grad av mognad som jag har uppnått. Jag blir det jag tänker eftersom mina tankar förr eller senare kommer att manifesteras i mitt liv – i situationer, händelser och människor som kommer i min väg.

Egot är konservativt. Det håller sig helst till det som är gammalt och vant. Ingrodda tankevanor, exempelvis den materialistiska människosynen, är det allvarligaste hindret för människans utveckling mot ett högre medvetande och ett rikare liv.

Tron att kroppen skapar människans medvetande är en illusion. Och denna illusion har konsekvenser. Den kan vara grogrunden för känslor av meningslöshet och hopplöshet, vilka i sin tur kan leda till att människor kastar sig in i beroenden av olika slag – alkohol, droger, sex med mera – som undergräver deras hälsa och i värsta fall förkortar deras liv.

Den som inte vill stagnera utan vidga vyerna och komma vidare i sin utveckling, måste ha ett öppet och flexibelt sinne.

Vad ska jag göra om jag inte är nöjd med min tillvaro?

Omvandlingsprocessen kan börja redan idag. Skärskåda dina motiv och ambitioner, se över tanke- och handlingsmönster. Tankekraften kan inte bara bygga upp utan också riva ner oönskade vanor som är så starka att vi tar dem för vår verkliga identitet.

När du har bestämt dig för vilken människosyn som är den rätta för dig, kommer du inte bara medvetet, utan även omedvetet, att dras till en livsstil som harmonierar med det valda synsättet. Detta får självfallet stor betydelse för de omständigheter som väntar dig i framtiden.

Vad betyder det att ha negativa tankar?

Att umgås med negativa tankar och känslor är detsamma som att vara mentalt förgiftad. Den som förstår vad detta innebär är uppmärksam på tankars och känslors kvalitet och innehåll. Illvilja, fördömanden, skvaller och annat mentalt gift tillåts då inte längre att breda ut sig i medvetandet.

Detta gift är mycket farligare för eget och andras välbefinnande än vad vi i allmänhet tycks förstå. Negativiteten drabbar medmänniskor, djur och natur i en eller annan form och – alltid – den som upplåter sitt tanke- och känsloliv åt sådana tendenser. Tankar reflekteras obönhörligen tillbaka till avsändaren.

Den som har tagit till sig

mentalismens människosyn, och tack vare den fått en fördjupad respekt för tankens dynamiska kraft, övar sig dagligen i att rensa sitt medvetande från negativa tankar och känslor – på motsvarande sätt som kroppen dagligen gör sig av med gifter. Detta sker till en början kanske mest av egoistiska skäl för att öka det egna välbefinnandet. Men efter hand grundas motivationen allt mer i en önskan att bidra till en bättre tillvaro för alla.

Här är en övning som är värd att prövas:

Tänk igenom på kvällen, just innan du somnar, hur nästa dag sannolikt kommer att gestalta sig – händelser, sammanträffanden och så vidare...

Föreställ dig så intensivt som möjligt hur du bör förhålla dig i dessa situationer. Försök att se dig själv som en ambassadör för Närvarons visdom, medkänsla och generositet. Detta gäller särskilt om du ska träffa personer med vilka personkemin inte riktigt stämmer.

I gränsområdet mellan vaka och sömn påverkas ditt undermedvetna av denna intensiva visualisering så att du nästa dag, när händelserna utspelas, kommer att tala och handla på det sätt som visualiserades.

Denna enkla övning underlättar inte bara mellanhavanden med människor i det korta perspektivet, utan påverkar även den långsiktiga karaktärsdanningen på ett mycket gynnsamt sätt.

Ur Robert Larsons Känn dig själv – en bok om frigörelsens filosofi. Larsons förlag (Box 6074, 121 06 Johanneshov) 2004.

Ut ur kroppen-upplevelser

Av Viveka Lindgren

Har märkliga ur ur kroppen-upplevelser något viktigt att säga oss om verkligheten? De pekar kanske på, men bevisar inte, att livet fortsätter efter den fysiska döden.

Utomkroppsliga upplevelser, UKU, är ett fenomen som inte är obekant för dem som intresserar sig för erfarenheter utanför det vanliga. Inte så få människor har berättat om hur deras medvetande har flyttat ut ur den fysiska kroppen och upplevt att de sett den uppifrån, från takhöjd. Några har även nått en annan verklighet bortom vår egen.

Det första i en sådan upplevelse kan vara en känsla av förlamning – man försöker röra sig men förmår inte.

Camilla Persson har haft ut ur kroppen-upplevelser sedan tonåren.

– När jag ligger i min säng händer det ibland att jag blir alldeles stel och orörlig, som paralyserad. Jag befinner mig i ett tillstånd mellan sömn och vakenhet. Då kan jag lämna min jordiska kropp och färdas bortom tid och rum, säger hon.

Camilla, som är i trettioårsåldern och bor i Stockholm, ger mer intryck av en ung företagare, inriktad på affärsresor och inte på andliga färder i främmande dimensioner. Hon arbetar som projektledare på en reklambyrå och är noga med att hålla isär de skilda världarna och de olika livens som är så främmande för varandra att de skulle kunna tillhöra två helt olika personligheter.

Men Camilla har förmågan att leva både i den vanliga verkligheten och i världar bortom vår vanliga tillvaro.

Hon upptäckte sin ovanliga förmåga att gå ut ur kroppen mer eller mindre av en slump. Det var under en period när hon sov mycket, kanske som ett sätt

att fly från en vardag som hon inte trivdes med. Efter föräldrarnas skilsmässa kom Camilla att bo med sin pappa och hans nya familj, där hon kände sig lite som en främling.

– I tonåren gick jag in i en sorts depression, blev inåtvänd och grubblande. Jag tyckte att jag inte hörde hemma i den här världen och bad inom mig till Gud om en förändring. Och något hände verkligen.

– Jag var 14 år när jag för första gången drabbades av s k sömnparalys. Jag låg i sängen på kvällen och skulle just till att somna när hela kroppen blev som förlamad, minns Camilla.

– Samtidigt kändes det som om själva luften slöt sig om mig på ett märkligt sätt. Jag omgavs av en vibrerande energi och var inte längre dåsig utan helt klarvaken. Ändå kunde jag inte öppna ögonen hur mycket jag än försökte! Det var helt omöjligt att röra sig. Jag var som i ett skruvstäd, som om en stor tyngd pressade ner mig i madrassen! Jag hörde konstiga ljud, det surrade och brusade överallt. Jag greps av total panik – och försökte skrika på hjälp, men det var tydligen bara i drömmen jag skrek, för ingen verkade höra. Något liknande hade jag aldrig varit med om och det kändes verkligen som om jag kämpade för mitt liv!

Detta skrämmande förlamningstillstånd upprepades flera nätter i rad, tills Camilla var med om något ännu ner omtumlande.

– Jag höll på att glida in i sömnen och jag kände återigen hur jag blev som

paralyserad. Paniken kom krypande men jag visste ju att detta skulle släppa efter ett tag. Men den här gången hände något riktigt underligt.

Plötsligt kände hon hur hon svävade ovanför sin kropp!

– Det är en upplevelse som knappt går att beskriva. Först hörde jag som en skarp, gäll signal. Sedan lyfte jag en meter upp i luften! Jag famlade och fäktade vilt med armarna och försökte förtvivlat komma ner! Men jag insåg att min kropp fortfarande låg kvar i sängen och att det var min själ som lösgjort sig från den fysiska kroppen. På något sätt lyckades jag komma tillbaka i mig själv, förlamningen släppte och allt var som vanligt igen.

Men upplevelsen återkom gång på gång. Camilla gick in i förlamningstillståndet för att sedan lämna kroppen och sväva upp genom rummet. I början var hon kvar i den vanliga fysiska verkligheten, där möbler och allt annat var sig likt. Men hon märkte efter hand att hon obehindrat kunde tränga genom väggar och tak, fortsätta sin färd vidare över hustaken, blickande ner på välbekanta gator och kvarter, flyga vidare över städer och landskap

– Så småningom förändrades dessa utomkroppsliga resor. Jag tycktes allt oftare förflyttas till en annan dimension där allt verkar vara uppbyggt av lättare material och hela omgivningen ständigt förvandlades och bytte skepnad. Jag mötte varelser jag aldrig kunnat föreställa mig, jag minns särskilt ett väsen som bestod av en enda stor spegelyta, berättar hon.

Men hur vet då Camilla att hon verkligen lämnat sin fysiska kropp? Är det inte trots allt vanliga drömmar det handlar om?

Hon tvekar inte med svaret:

– Dessa upplevelser som är så svåra att beskriva, liknar inte alls nattliga drömmar eller något annat jag varit med om, betonar hon. Jag är hela tiden vaken när detta händer. Jag känner hur jag liksom går in i en högre frekvens som vibrerar snabbare, lämnar den vanliga verkligheten och når en annan dimension. På dessa plan kan det ibland vara svårt att skilja mellan sådant som tycks skapas av mina egna tankar och de världar som existerar oberoende av mig själv. Det har hänt att föremål och hela landskap blivit till framför mina ögon och vissa av de gestalter jag möter tycks vara delar av mitt eget jag. För att få en förklaring till det hon varit med om har Camilla läst mycket om såväl utomkroppsliga erfarenheter som nära döden-upplevelser, från Swedenborg till Robert Monroe. Hon har själv skrivit två initierade böcker i samma ämne, "Upptäck ditt andra sinne" 2003 och den nyligen utkomna "Resan inåt" (båda på Energica förlag) där hon bland annat ger råd och vägledning till den som vill försöka komma ut ur kroppen. Men det sker helt på egen risk, betonar hon.

– Jag vet ännu inte vad som är meningen med upplevelserna och varför detta händer just mig. Men dessa erfarenheter har gett mig en djupare insikt i mitt eget psyke och jag har lärt mig bemästra mina rädslor på ett annat sätt än förr. Det har efter hand blivit allt tydligare att jag har flera andliga vägvisare som lotsar mig genom de olika dimensionerna. Kanske beror vem man möter och vad man får uppleva under dessa utomkroppsliga färder på vilken mognad och andlig nivå som man uppnått?

Camilla har vid flera tillfällen mött döda anhöriga när hon lämnat sin fysiska kropp.

– Farfar stötte jag på några år efter hans död, på ett riktigt humoristiskt sätt faktiskt, berättar hon. Jag färdades den gången rätt in i ett främmande hus. En dörr öppnades under mig och jag såg farfar komma in i med verktyg i händerna. Han började spika frenetiskt i väggarna, men verkade helt oberörd av att jag svävade där alldeles ovanför honom. Till slut ropade jag: "Farfar! Ser du mig inte?" Då tittade han upp och skrattade vänligt mot mig, Han vinkade och sa: "Det är klart jag ser

Camilla Persson har skrivit två böcker om översinnliga upplevelser. Hon kan ibland lämna sin fysiska kropp och färdas in i vad som synes vara andra dimensioner.

dig. Det är väl inget konstigt med det!"

– Farmor gick bort i cancer inte långt efteråt. Jag upplevde ett oerhört gripande möte med henne i den andra dimensionen. Vi var då i dödens gränsland och färdades tillsammans i en båt som gled fram över mörka vatten. Hennes kropp var så annorlunda och tycktes bestå enbart av vibrerande ljuspartiklar som ideligen förändrades och skiftade gestalt. Ändå kände jag så tydligt igen farmor, minns Camilla.

– Hon visade mig hur tumörerna spred sig från bröstet till axeln innan hon dog och berättade hur ont hon hade den sista tiden och att det var en stor lättnad att få lämna jordelivet. Nu skulle hon äntligen få vila och ha det skönt, sa hon och gav mig en kärleksfull omfamning.

– Så småningom tog vi farväl och när jag åter var tillbaka i min kropp så grät jag och skrattade om vartannat! Av glädje över att döden trots allt inte är slutet utan kanske bara en början.

Böcker om ut ur kroppen-upplevelser:

Camilla Persson: Upptäck ditt andra sinne (Energica 2003)

Camilla Persson: Resan inåt (Energica 2006)

Agneta Uppman: Ut ur kroppen (Natur och Kultur 1998)

Robert Monroe: Yttersta Resan (Natur och Kultur)

Tron att människor i vissa tillstånd kan lämna den fysiska kroppen och i anden färdas till avlägsna platser är mycket gammal.

De forntida hinduerna kände väl till fenomenet ut ur kroppen-resor, och de gamla egyptierna menade att själen hade förmågan att ibland befinna sig utanför den fysiska kroppen.

Men det är inte förrän i modern tid som det har publicerats redogörelser för experiment med ut ur kroppen-resor. I förra delen av 1900-talet redogjorde H. G. Callaway samt S. J. Muldoon för medvetet kontrollerade resor utanför kroppen. Under en del av dessa resor observerades de enligt uppgift av andra människor. De hade också, meddelas det, under resorna skaffat sig information som de inte kunnat få på annat sätt än genom att verkligen med sitt medvetande befinna sig på en främmande plats.

Callaway och Muldoon beskrev också tekniker för att medvetet kunna göra dessa resor.

Det antas att man under ut ur kroppen-resor lämnar den fysiska kroppen och färdas i en eterisk eller astral kropp, som är en motsvarighet till den fysiska kroppen.

Många som upplevt s k astral projektion berättar att de sett den astrala kroppen förenad med sin fysiska motsvarighet genom ett slags sträng, som kunde tänjas ut hur mycket som helst, men snabbt drog ihop sig vid fara.

Den brittiske vetenskapsmannen dr Robert Crookall skrev flera böcker där han beskrev och analyserade hundratals fall av astral projektion, de allra flesta ofrivilliga. I många av fallen förekommer en elastisk sträng, som förbinder astralkroppen med den fysiska kroppen. Detta fenomen nämns också i Bibeln, där det kallas silversträngen.

Det har rapporterats att när en döende lämnar sin fysiska kropp, får han/hon hjälp av varelser i den andra världen.

Källa: Encyclopedia of occultism and parapsychology.

Vägar till helande för människa och jord

Konferens om annorlunda vetande

Vägar till Helande för Människa och Jord var en konferens som samlade 170 deltagare på Stockholms Lärarhögskola 8–9 september. I sex föreläsningar och ett 20-tal seminarier lyftes temat fram – ett holistiskt "smörgåsbord" där deltagarna fick vissa rätter framdukade och andra kunde väljas.

Det var föreningen *Brobygge & Dialog* som arrangerade konferensen i samarbete med Brommadiologen, föreningen Kreaprenör, Center för Energimedecin, Mundekulla Kurs & Retreatgård och studieförbunden Bilda och Sensus.

Flera musiker och sångare medverkade: Gunilla Lagneryd, Jon Anker Holm, Peter Elmberg, Thomas Wiehe och Lani Tranberg.

Vi frågade Inga-Lill Wener, konferensens moderator och initiativtagare, om syftet med detta möte.

– Vi vill sprida kunskap om de starka samband som forskningen har funnit mellan tro, dvs andlig medvetenhet, hälsa, välbefinnande och hur vi tar hand om vår jord, svarade hon.

– I Rom forskar den danske teologen Nils Christian Hvidt om dessa samband. I USA har forskning pågått i 20 år.

– I Sverige ligger vi många steg efter när det gäller samarbete mellan komplementär medicin och terapi och mer konventionella behandlingar. Vår konferens handlar också om hur människans eget helande kan bidra till jordens helande. Vi vill att alla som inte vet eller tänkt på att allt hänger ihop ska få bli delaktiga i det vi vet: att vi inte bara är kroppsliga maskiner utan att vårt psyke och vår själ samverkar med kroppen på ett fantastiskt och mirakulöst sätt för att skapa en balanserad helhet av oss som människor. Och i denna helhet påverkar vi varandra.

Harry Månsus, teolog, författare och Brommadiologens grundare, talade om *Skapelsens helhetssyn på helande*.

– Enligt bibelns dynamiska skapelsesyn är människan insatt i ett ekologiskt livsflöde som pågår varje sekund. Utan detta förnyande och helande livsflöde i skapelsen skulle inga sår healas, inga välutrustade sjukhus fungera och inga sjuka havsbottnar tillfriskna. När vi ser ett läkarteam i aktion fascinerar vi av deras kompetens och utrustning. Ändå vet varenda läkare och sjukvårdare att de inte har en chans om de inte är lyhörda och ödmjuka tjänare åt livets inneboende vishet och läkande krafter. Ingen vetenskap och avancerad teknisk utrustning i världen kan nämligen ersätta skapelsens osynliga grundvattensflöde, vare sig man är kirurg, familjeterapeut eller miljöaktivist. Människan är insatt i detta finstämda men känsliga ekologiska samspel i tre relationer – till Skaparen, till andra människor och till den övriga skapelsen. Dessa relationer

är tillvarons grund och ger som inget annat människolivet mening och kvalitet.

En annan av konferensens föreläsare var professor Karl E. Arfors. Han är inflammationsexpert och professor i mikrocirkulation och har jobbat i 15 år vid bl a Princeton-universitetet i USA. Idag är han pensionerad men arbetar vidare med framförallt kostfrågor för diabetespatienter och insulinets roll vid inflammation i blodcirkulationen. Temat för hans föredrag var *Det biofysiska paradigmskiftet* och hur hälsovården måste förändras i takt med att vår bild av människan förändras.

– Den svenska sjukvården är omodern, hävdade han. Den lever fortfarande kvar med Newton som förlegad förebild och med stetoskopet som uppfanns på 1700-talet. Läkarkåren saknar idag mängder med kunskaper, som finns, om näringslära och alternativa metoder. Det skulle inte behövas några insulinsprutor eller amputationer för diabetiker om de i ett tidigt skede fick lära sig att äta rätt.

Närmare 20 olika terapeuter med varierande hälsoinriktning fanns med på konferensen, bland andra näringsfysiologen Elena Malmefeldt som talade om hur vi kan hela oss själva, psykolog Lena Kristina Tuulse, som gav en guidad andningssession till musik, terapeuten och författaren Mikael Matthis med seminariet *Hela med själen*, den norska prästen och healern Mette Sori Moe, som talade om hur det är att vara förmedlare av Guds helande kraft/energi, Ulrica Stigberg, präst och författare, som talade om balansen mellan att göra och att vara, prästen och författaren Lars Åke Lundberg som berättade om tolvstegsprogrammet, dvs andliga krafter i mänskliga kriser, kinesnologen och relationsanalytikern Enrico Mondini som talade om vad personkemi betyder, hälsopedagogen Eva Petterson med seminariet *Rörelse och beröring*, naturläkaren Jörgen Tranberg om skillnader och likheter mellan skolmedicin och komplementär medicin och musikern Peter Elmberg från Mundekulla kursgård, som talade om musikens läkande kraft och tillsammans med musikern Thomas Wiehe gav kvällskonserter *Ett underbart möte*.

Som deltagare kunde man välja olika seminarier, t ex *Kreativ målning – en explosiv kraft och helande process för själen*. Seminarielidare var Ingrid Krianon, som presenterade sig som författare, utbildare, brobyggare och visionär. Hon har en mångårig vision om ett aktivt brobygge mellan kyrkan och den nya andligheten.

Ingrid berättade att hon är starkt engagerad i de förvandlingsprocesser som sker nu när gamla tankesystem bryts upp i rasande fart – både i enskilda människor och i det kollek-

tiva. Det här påverkar hela samhällsstrukturen. Det är en mental reningsprocess, där vi förstår vårt totala ansvar för vår egen hälsa och miljö och som i förlängningen ger praktisk konsekvens i politik och forskning. Redan nu finns ju instrument till förfogande när det gäller att rädda miljön, men det krävs vilja och en global vision för att göra det möjligt.

– Jag tror att kreativitet i alla former banar väg för nya sätt att tänka, sa Ingrid. Det utvecklar vårt sinne att ta in nya idéer och impulser. Mitt redskap har varit kreativ målning. Det ger en explosiv kraft och stärker en helande process där själens kraft får blomma ut och vi ser våra möjligheter på ett nytt sätt.

Många intressanta människor deltog i konferensen och kunde var och en ha varit värd ett eget reportage.

Vad kan inte han ha haft att berätta som deltog i geovetaren Rebecka Wiks seminarium utomhus och förklarade att han "hörde" men inte såg vad naturen hade att säga – detta i samband med att den lilla deltagargruppen vandrade runt på kursplatsens gröna plättar och försökte känna vad dessa och de enstaka träden där hade att förmedla och sedan delade med sig av sina upplevelser.

Rebecka hade gått före och sonderat terrängen. Var fanns det särskild kraft? Sedan ledde hon deltagarna dit.

Olika deltagare kände olika saker, och alla verkade införstådda med att det under alla förhållanden fanns något speciellt att uppleva, medan någon, som var med som nyfiken skeptiker, talade om kvalificerat flum och önsketänkande. "Man vill förstås vara en sådan där högt utvecklad andligt kännande individ – men jag tror det är som med kejsarens nya kläder: man vill inte låtsas om att vad man ser är att 'kejsaren är naken', dvs man märker inget särskilt, men vill inte erkänna det."

Rebeckas seminarium hette *Geomanti – att uppleva naturens osynliga liv*, och hon förklarade bland annat att man i ledd meditation skulle förbinda sig med jorden, himlen och landskapet och med öppet hjärta försöka förnimma några platser energi och medvetande.

En föredragshållare som ägnat sig åt helande arbete på ett praktiskt sätt som alla kunde förstå, var Kajsa Dahlström från föreningen Globträdet. Hon har arbetat med barn i många länder i samarbete med UNICEF med syfte att kanalisera vad barn har att säga till maktthavare i världen – inte minst om lösningar på lokala och globala problem.

Man kunde också söka sig till tystnaden och stillheten – i sig själv. Ett andrum för stillhet stod öppet under hela konferensen för egen reflexion, bön och meditation.

Och man kunde söka sig till varandra. För alla vi som inte står i program eller på scen vid olika evenemang, kan ha mycket att dela med oss av till varandra. Och det fick man främst tillfälle att göra under matrasterna över en enkel sallad eller paj. Eftersom rökarna var så få, fanns här knappast det annars vanligaste sättet att träffa nya människor på – dvs man röker tillsammans utanför porten på rasterna. Och det sättet är ju för övrigt bara för rökarna. Och dem vill man ju inte tillhöra. Men faktum är att folk i allmänhet och stela svenskar kanske i synnerhet, behöver något slags ursäkt för att bryta isen och börja prata. "Har du en tändsticka?" Eller, med ett litet skratt till rökaren bredvid: "Ja, här står vi som är en skamlig minoritet." Och: "Ja, man borde verkligen sluta... Men

visst är det svårt."

De som inte röker brukar stå tysta bredvid varandra och titta rakt fram medan de insuper en nypa frisk luft.

Kanske man skulle börja ha en skylt på sig – i stället för en cigarett i handen – för att få kontakt. Och det med likasinnade – alltså dem som har något gemensamt fast det inte är rökandet.

Det sa en av

sökarna bredvid rökarna på en rast. Och Ingrid Krianon vill bygga broar mellan kyrkan och nyandligheten.

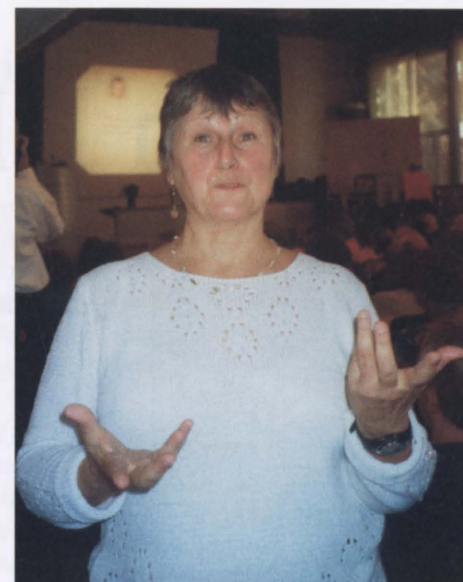
föreslog texten: "Icke rökare – men sökare". Då skulle andra förstå att man gärna ville bli pratad med, trodde denna kreatör, sannolikt inspirerad till ny-tänkande av något av de konferens-program som hade inspiration till sådant gränsöverskridande som syfte.

Men nytänkande, det är svårt det. Och gränsöverskridande likaså. Och självinsikten.

– Vi sitter mer fast än vi vill tro, i de gamla mönster som vi vill bryta och vara alternativ till, sa en deltagare från ett praktiskt inriktat projekt med syfte att samla alla "andliga och alternativa" för att, med styrkan av sådan gemensam sak, åstadkomma verkliga förändringar i samhället. Detta alltså i den etiska, solidariska och sant demokratiska anda som präglar allt och alla – teoretiskt i alla fall – vid alla alternativa/andliga evenemang.

ÅSA FREIJ

Brobygge & Dialog har adress Ekbacksvägen 12, 134 64 Ingarö.

Ingrid Krianon vill bygga broar mellan kyrkan och nyandligheten.

I en programpunkt ingick att "känna in" träd och annan natur/omgivning (och kanske uppleva något av det som Carl Gustav Jung berättade om att han erfor en gång, att inga klara gränser fanns mellan honom själv och livet omkring). Seminarielidaren Rebecka Wik närmast trädet.

Håkan Blomqvists sökarväg

”Jag har alltid haft ett mystikertemperament”

– Håkan Blomqvist, din sökarresa har inte varit snörrät, utan i stället haft tvåra kast från en ståndpunkt till nästan dess motsats. Du var som ung intresserad av nyandliga rörelser och en känd profil i de kretsarna, men så påverkades du av skeptikern Sven Ove Hansson så att du för flera år sedan lämnade den ”inre kunskapsvägen” till förmån för den yttre vägen med krav på vetenskaplig bevisning. Hur tänkte du och vad trodde du på före din omvändelse till en sekulär humanism?

Håkan:

– Ända fram till 1986 hade jag prövat olika nyandliga rörelser, nyandlig ufotro, spiritism, antroposofi, teosofi m m och slutligen hamnat i hylozoiken, som skapades av Henry T. Laurency, dvs svensken Henrik von Zeipel. Jag uppfattade hylozoiken som en mera intellektuell och trovärdig form av ockultism. När jag sedan upptäckte de extrema och livsfientliga inslagen i hylozoiken, fick jag nästan en chock, eftersom jag svalt ett totalitärt bete bara för att det påstods vara andlighet. Jag insåg faran med att lita på

inre röster, på syner och visioner och bygga en världsbild utifrån dessa. Sven Ove Hanssons bok *Vetenskap och ovetenskap*, som kom 1983, blev då lite av en ögonöppnare för mig, eftersom

han så tydligt visade skillnaden mellan den inre och den yttre kunskapsvägen och att det enda säkra var att hålla sig till den yttre, alltså den vetenskapliga kunskapsvägen med mödosamt faktaisamlande och tro endast på det som det finns tillräckliga sakskalet att tro på. För min del blev då den sekulära (icke-religiösa)

humanismen det bästa jag kunde finna bland livsåskådningar.

– Du blev tydligen mycket misstro- gen mot religiösa påståenden, som du förut kanske lite godtroget tagit till dig, och var samtidigt en humanist, en människovän. – Under dina olika sökarperioder; hur har du ställt dig till gudstanken? Var du under en tid gudstroende och blev sedan som sekulär humanist ateist – för att sedan åter acceptera ett slags gudstro?

– Man kan väl säga att jag före 1986 var gudstroende men inte utifrån en specifikt kristen livssyn utan i mera nyandlig bemärkelse. Jag lämnade Svenska kyrkan 1980 för att åter gå in som medlem 2004. Mellan 1986 och 2003 räknade jag mig i princip som sekulär humanist och ateist. Men ändå har jag alltid behållit mitt mystikertemperament och fortsatt vara sökare. Det märks på de texter jag skrev under min ateistiska period. Humanismen har dock alltid funnits med och den höga värderingen av den mystiska kärleks-enhetsupplevelsen. Den gudstro jag idag omfattar är en liberal humanistisk kristen livssyn där jag ser nödvändigheten av en andlig tradition för människans djupdimension. Alltså en högst odogmatisk kristendom där den kristna tron får mycket av en symbolisk tolkning. Den mänskliga existensen och särskilt det mänskliga medvetandet är för mig en alltför stor gåta för att jag ska kunna acceptera en materialistisk livssyn. Jag ser den kristna traditionens berättelser och symboler som ett sätt att gestalta tillvarons mystik. Jag brukar jämföra den sekulära humanismen med en vacker herrgård med utsökt konst och ett ypperligt bibliotek. Men efter att jag bott i byggnaden en tid märkte jag att något fattades – elektricitet och värme. Alltså ord, ceremonier och symboler för att uttrycka människans djupdimension och tillvarons gåtfullhet. Jag tror helt enkelt att det finns en faktor X i existensen. För mig

Håkan Blomqvist är bibliotekarie på stadsbiblioteket i Norrköping samt journalist och författare. Han har skrivit boken ”UFO – i myt och verklighet” (1993). Under en tid var han vice ordförande i Humanisterna, som är en icke-religiös sammanslutning, där de flesta medlemmarna torde vara ateister och agnostiker. Han var också redaktör för deras tidskrift Humanisten. Idag beskriver sig Håkan Blomqvist som kristen humanist.

är det ok att kalla denna faktor Gud.

– Skulle du vilja säga något om dina år inom hylozoiken?

– Mitt sökande efter en hållbar livsåskådning hade under 1970-talet huvudsakligen rört sig inom antroposofins domäner, även om jag också studerat en del teosofi och den västerländska mysterietraditionen (Kabbala, Dion Fortune, paganism m m). Genom mitt intresse för UFO och esoterik kom jag i början av

Ett urval artiklar av Håkan Blomqvist i Sökaren

4–5, 1987: *Tefat och nynazism*. Ett citat: ”Ufologer i gemen har ofta en tendens att vara alltför naiva och likt Alice i Underlandet tro på sex omöjliga saker före frukost. Många UFO-intresserade och new age-människor sväljer lätt ett totalitärt bete bara det påstås komma från rymdmänniskor eller någon ’andlig mästare’.”

8, 1987: *Varning för hylozoiken*. Här kritiserar Håkan Blomqvist skarpt Henry T. Laurencys skapelse hylozoiken, som han tillhört 1982–1986 och lämnat. Bl a avslöjar han Laurencys identitet, som hållits hemlig: aktuarien vid kommerskollegium Henrik von Zeipel, som levde åren 1882–1971. Ett citat: ”Idén till boken *De vises sten* fick Laurency genom en mystisk upplevelse midsommaren 1931, men den publicerades inte förrän 1949, då på eget förlag.”

4–5, 1988: *Henry T. Laurency och teosofin*. Laurency öste ur grumliga källor i tron att det var sanningens klara vatten. Han trodde att vissa medier och klärvoajanter ägde kunskap om verkligheten, och på deras uttalanden konstruerade han hylozoiken. Ett citat: ”Henry T. Laurency hade hela sitt liv studerat teosofi. Han påstod sig sedan motta telepatisk diktamen från mästaren Hilarion.”

6, 1988: *New age-rörelsen och förnuftets kris*. Håkan beskyller new age för antiintellektualism, tillit till medier och mystiker, subjektivism och fascistoida tendenser. *A Course in Miracles* betecknar han som ett skräckexempel på subjektivistiskt religiöst nonsens. Ett citat: ”Ett gemensamt drag hos new age-grupperna är att de går den inre kunskapsvägen, dvs lutar på att medier, magiker, channeling, klärvoajanter, tarot m m ger kunskap om den yttre verkligheten.”

3, 1989: *Gudarnas återkomst*. Whitley Strieber, Budd Hopkins och den nya myten. Budd Hopkins är en känd konstnär i New York som i många år ägnat sig åt att studera sk ombordtagningsfall. Ett citat: ”Kort och gott anser Hopkins att vi har besök av utomjordiska varelser som med en överlägsen teknologi utför diverse studier av människor och att de arbetar med avancerad genetisk ingenjörskonst. /.../ Svagheten i Hopkins resonemang är att han nästan alltid utgår från meddelanden under hypnos eller vaga aningar och drömmar.”

5, 1989: *New age igen – tål ni höra mer?* Ett citat: ”Jag kan inte se att sexualfientlighet sätter sin prägel på Nya Tidsåldern”, skriver Sven Magnusson. Ett minst sagt besynnerligt uttalande. Läser inte Magnusson sin egen tidning? I Sökaren presenteras den ena sexualfientliga gurun och läran efter den andra. Asketism och förfiningssyndrom är det som gäller i new age.” (Det här beror på vad som för en själv är new age. Inom new age i en bred bemärkelse finns naturligtvis några lärare med en negativ inställning till sex, kanske genom påverkan från indisk guruism. SM)

6, 1989: *Ockultismen som blev rumsren*. En kritisk granskning av Rudolf Steiner och antroposofin. Håkan menar att

antroposofin helt bygger på Steiners inre upplevelser. Ett citat: ”Att ta den egna inre fantasivärlden för yttre verklighet och leva efter den leder till grova vanföreställningar.”

4, 1990: *Nyttig läsning för antroposofier och andra*. Håkan redovisar en del kritik mot sin artikel om ockultismen som blev rumsren, samt sina egna svar. Ett citat: ”Någon grundläggande kritik av Steiners lära och kunskapssteori har inte givits efter Hjalmar Sundéns utmärkta bok från 1962.”

5, 1991: *Totalitära ideologier i UFO-rörelsen*. Ett citat: ”Trots det fina talet om positivt tänkande och andlighet finns i hylozoiken nästan alla klassiska nazistiska idéer, om än i något draperad form: övermänniskoidealet, demokrati-föraktet, teokratitanken, bildningsföraktet och antisemitismen – dessutom de i ockulta sektor vanliga hoten mot avfällingar, den glädjelösa plikt-moralen. människoföraktet samt beteckningen av motståndare som satanister.”

1, 1992: *Mästarnas lära*. Ett citat: ”Motsatsen till den inre kunskapsvägen är den yttre kunskapsvägen, vetenskapens mödosamma faktaisamlande; fakta som alla kan kontrollera att de stämmer. Den inre kunskapsvägen kan aldrig bygga upp en gemensam verklighetsuppfattning utan att hemfalla åt auktoritetstro.”

3, 2003: *Från ockultism till extremhöger*. ”Det går ett spöke genom Europa – nazismens, rasismens och extremhögerens spöke. Partier och organisationer som företräder extremt nationalistiska och modernitetsfientliga åsikter vädrar morgonluft. De hämtar sin ideologiska näring ur flera källor. En av dessa källor är vissa ockulta och esoteriska läror.” (En förkortad version av en artikel i *Humanisten* 3–4, 2002.)

1, 2004: *Har alla människor religiösa behov?* (Ett föredrag i radion november 2002.) Här beskriver Håkan sig som ateist och humanist. Ett citat: ”Men mest av allt behöver vi varandra. Människor behöver människor. Behovet av kärlek, närhet, vänskap är kanske det som djupast sett representerar det specifikt mänskliga.”

Henry T Laurency

Rudolf Steiner

1980-talet i kontakt med Lars Adelskog som var representant för den svenska variant av teosofi som går under benämningen hylozoik. Jag imponerades av Henry T. Laurencys skarpa intellekt och stora beläsenhet inom filosofi och religion. Hans argumentation var knivskarp och han vågade kritisera andra livsåskådningar. Kontakten med Adelskog utvecklades till vänskap och under fem-sex år arbetade vi tillsammans för att sprida hylozoiken.

– Med tiden blev jag dock mer och mer tveksam till flera sidor av hylozoiken, dels den sexuella dubbelmoralen och dels den hårda antisemitismen som Lars Adelskog själv vidareutvecklade inom hylozoikens ram och som till slut tog sig ganska absurda uttryck som att vi till exempel ibland sjöng nazisången *Die Fahne hoch*. Droppen för mig blev när Adelskog mycket tydligt försvarade koncentrationslägren under andra världskriget. Det kom då som en chock för mig att jag hjälpt till att bygga upp en rörelse som skulle kunna bli mycket farlig i framtiden. Jag lämnade hylozoiken och kände det som ett ansvar att informera om vilka idéer som spreds under hylozoikens mantel. Resultatet blev bl a artikeln "Varning för hylozoiken" 1987.

– Min förhoppning har varit att Adelskog skulle ta avstånd från de mera fascistoida tankarna och driva hylozoiken som en teosofisk rörelse. Tyvärr har det resulterat i motsatsen.

– Ändå kan jag idag med viss behållning läsa Laurencys hylozoikböcker. De är en märklig blandning av förnuftiga resonemang, skarpsinnig kritik av andra livsåskådningar, bred kunskap om filosofi och religion, samtidigt som de innehåller absurditeter och rena galenskap. Laurency varnar ständigt för att lita på medier och mystikers uppenbarelser. Ändå var det precis det han själv gjorde när han godtog sina egna inre röster från mästaren Hilarion som kunskap om verkligheten. De är litet av en psykologisk gåta hur en person med ett så strålande intellekt och bred kulturell bildning kunde hamna så snett. Laurency visar stora likheter med den norske nazisten Vidkun Quisling som utarbetade en esoterisk lära som han kallade universismen. Varken Quisling eller Laurency tycks ha insett att konsekvenserna av deras läror kan bli ett totalitärt samhälle.

– Vill du säga något om dina år i Humanisterna?

– När jag lämnade hylozoiken 1986 var jag rejält trött på allt andligt. Jag hade sett så mycket negativt inom olika

Håkan som ung ufolog i AFUs arkiv.

Håkan intervjuar UFO-Sveriges ordförande Bevan Bertelsen.

rörelser under åren och bedömde det som att ingen andlig livsåskådning höll för en vetenskaplig och humanistisk prövning. Alla sa emot varandra och lyssnade på olika profeter. Alla levde inom sin bubbla av myter. Men en livsåskådning är för mig viktig och jag lockades av den sekulära humanismen. Där fanns både vetenskaplighet, kritiskt tänkande och humanism i förening. Det resulterade i att jag blev medlem i dåvarande Human-Etiska förbundet, nuvarande Humanisterna. Men efter några aktiva år inom Humanisterna hamnade jag i konflikt med

styrelsen och hade också personligen börjat bli alltmer lockad av den kristna humanismen. Jag såg att många humanister var lika låsta i sin livssyn som vilken nyandlig troende som helst. Eftersom jag innerst inne har något av ett mystiker-temperament och alltid varit sökare, så lämnade jag Humanisterna 2004 och återvände till Svenska kyrkan och blev medlem i Förbundet för kristen humanism och samhällssyn. Existensens gåta och speciellt det mänskliga jaget och medvetandet är för mig något jag inte kan få in i en materialistisk livssyn. Jag tror helt enkelt att det finns en faktor X någonstans.

För mig är kristendomen fullt tillräcklig som en symbolisk tolkning av livsgåtan plus att den innehåller vissa idéer som jag tycker är väsentliga för ett gott samhälle.

– Hur ser du på den nuvarande ordföranden Christer Sturmarks sätt att företräda humanismen?

– Faran med sekulär humanism är att den lätt blir lika intolerant och instängd i sin värdsbild som vilken annan livssyn som helst. Det är lätt att sluta vara existentiell sökare om man blir sekulär humanist. Man har så att säga stängt butiken och tar inte in några nya varor. Jag tycker den sekulära humanismen skulle koncentrera sig på att i första hand föra fram humanismen som livssyn, och när det gäller religionskritik borde man huvudsakligen kritisera religiös fundamentalism och framförallt islam som idag måste räknas som ett allvarligt hot mot västerlandet. Personligen tror jag kristendom och humanism behövs tillsammans som en enad kulturfront mot islam. Här tror jag Christer Sturmark och Humanisterna gör vår kultur en björntjänst genom att alltför mycket kritisera kristendomen. Tar man bort kristendomen, försvagas västerlandets andliga motståndskraft. Det är bland annat därför jag idag kallar mig kristen humanist.

– De två kulturpersonligheter som jag hämtat mest inspiration från när det gäller den kristna humanismen är Alf Ahlberg och Erik Hjalmar Linder. Alf Ahlberg var under en tid själv närmast ateist men utvecklade med tiden vad jag uppfattar som en mycket klok och psykologiskt mogen livssyn. Han blev medveten om den kristna humanismens betydelse för västerlandet när han konfronterades med 1930- och 40-talets totalitära idéer. Det utvecklade han i böckerna *De båda fronterna* (1948) och *Vad är kultur* (1950). Det är en mästerverk mot totalitära och inhumana idéer. Intressant är också att Ahlberg påverkades starkt av en mystisk enhetsupplevelse tidigt i livet. En upplevelse som förmodligen gjorde honom till den sökare han var.

– Under din skeptiska period kritiserade du UFO-rörelsen, men nu är du återigen intresserad av UFO. Hur ser du idag på den folkliga UFO-rörelsen?

– När man har aktivt sysslat med UFO under så många år som jag, närmare 40 år, är det naturligt att man går igenom olika faser av tro och skepticism. Som tonåring började jag som naiv Adamskianhängare och trodde på sex omöjliga saker före frukost. Som ung har

man inga eller mycket vaga begrepp och kunskaper om vetenskap, speciellt psykologi, t.ex. visioner, auditorer, mytomani och liknande. Det gör att man den långa vägen får lära sig läxan att människor faktiskt kan blanda samman inre och yttre verklighet av olika orsaker. Och att de kan berätta en historia med oerhörd emotionell intensitet.

– Jag har aldrig varit motståndare till UFO-forskning, inte ens under min mest skeptiska period. Däremot var jag tveksam om rätta sättet var att skapa en folklig UFO-rörelse. Jag såg faran med att man blir kvalificerad mytspridare istället för att närma sig en vetenskaplig sanning. Jag noterade också hur inhumana, närmast totalitära idéer letade sig in i UFO-rörelsen. Men under Clas Svahn har UFO-Sverige kunnat hålla en vettig balans mellan tro och skepticism, och utan UFO-Sverige är det tveksamt om vi fått så många aktiva sponsorer till Arkivet för UFO-forskning, som samlar all litteratur om UFO. Det är mycket tack vare UFO-Sverige vi kunnat hålla verksamheten igång. Vi har faktiskt med UFO-Sveriges hjälp kunnat bygga upp världens största UFO-arkiv. Och det är värdefullt helt oavsett svaret på UFO-gåtan.

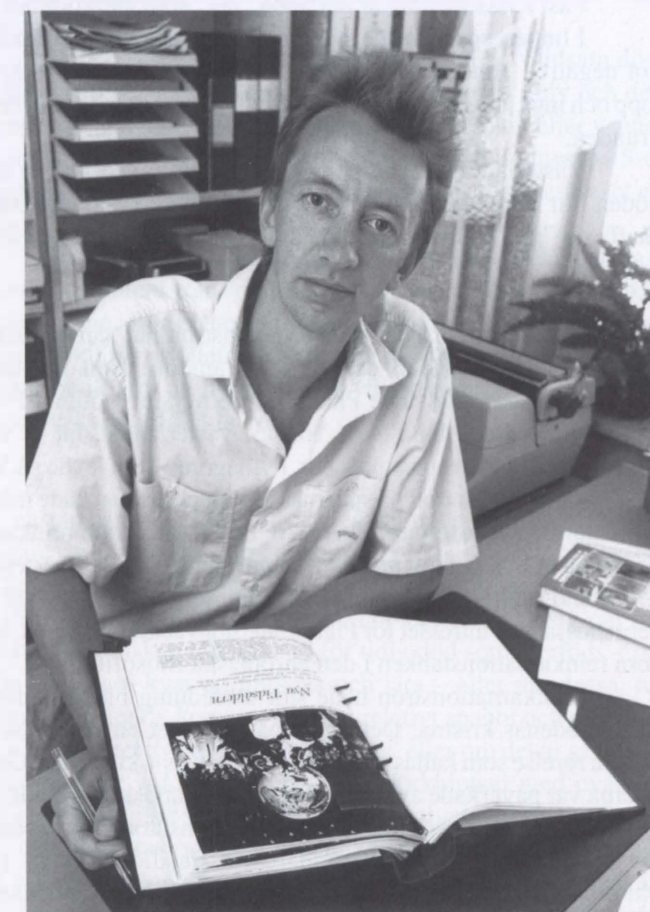
– Ett officiellt erkännande har vi också fått i och med att vi nyligen fick 82.000 kronor från Riksarkivet för att köpa ett rullhyllsystem. Det kunde vi göra mycket tack vare stöd från folklivsforskare som Ebbe Schön och Bengt af Klintberg. Arkivet kan ju också ses som ett folkloristiskt arkiv.

– Något du vill tillägga?

– Kanske att jag uppfattar UFO-forskningen och UFO-rörelsen lite grand som min homebase. Detta är något som jag sysslat med hela livet. Det tillfredsställer både min vetenskapliga nyfikenhet och mitt existentiella sökande. Sedan är det kanske mitt värmländska påbrå (född i Karlstad) à la Fröding och Selma Lagerlöf som får mig att fascineras av skrönor, folkstro och myter.

– Under en tid bedömde jag det som att UFO-forskning bäst kunde utföras under skeptiker-rörelsens mantel. Men där har jag helt enkelt ändrat åsikt. Skeptiker-rörelsen fyller på många sätt en viktig funktion som granskare av ovetenskap och irrationalism men tyvärr hamnar man själv ibland i samma fälla som alla ideologiskt inriktade organisationer. Det blir som att det helt enkelt inte får finnas något oförklarligt, vilket är en högst ovetenskaplig ståndpunkt. Man ser till exempel aldrig en verklig UFO-rapport, som inte går att förklara, i skeptikertidskrifterna. Man fastnar för mycket i kartan och glömmer den empiriska verkligheten. Man måste ut på fältet och göra undersökningar om man ska ha trovärdighet i uttalanden om UFO-fenomen.

Utfrågare: SM

Håkan 1985

Är reinkarnation ett faktum?

Har människan en framtid bortom graven? Finns en himmel eller en andarnas värld? Eller föds varje människa flera gånger till liv på denna jord?

Enligt reinkarnationstanken återföds en själ i ny fysisk kropp i en rad inkarnationer och det antas gärna att individens gärningar bestämmer hur hans nya liv gestaltar sig.

Tron på själens återfödelser är vanlig i Orienten, fastän man där ofta inte uppfattar återfödelse så enkelt som att en människosjäl kommer tillbaka. Buddhisterna tror inte att människan har en "själ", som kommer tillbaka. De säger i stället att "livstörsten" hos en individ leder till födelsen av en ny individ, som inte är samma som den föregående, men en följd av denna.

Hindun Walther Eidlitz sa att det är en förvillelse, en önskedröm att "jag" kommer åter. Det innersta självet (atman) föds nämligen inte, och det dör inte, men det kläder sig i olika höljen och identifierar sig med dessa höljen. Så länge en människa begär något för sig själv, återföds hon. När begären slocknar, avstannar återfödelsens hjul. Det är atman som är det verkliga jaget, och den är evig, utan födelse och död.

Fast i viss mening är det ändå "jag" som återkommer.

I Indien uppfattas de ständiga återfödelseerna ofta som något negativt. Hindun vill bli befriad från återfödelseernas kretslopp och ingå i nirvana, som är den slutliga föreningen med världsrunden.

Västerlänningen däremot tycker om tanken att det efter döden blir en fortsättning i ständigt nya liv, där man genom att skaffa sig "god karma" gynnsamt kan påverka sin situation i framtida liv.

En stor antologi om reinkarnationstron har sammanställts av Joseph Head och S. L. Cranston. Den har titeln *Reincarnation: The Phoenix Fire Mystery* (Julian Press/Crown Publishers, Inc., New York). I västerlandet, får vi veta, har reinkarnationstron gamla anor. Pythagoras, som levde på 500-talet f. Kr., anses ha trott på själarnas återfödelser. Han hade många lärjungar och efterföljare. Platon (d. 347 f. Kr.) hade reinkarnationstankar, och genom hans inflytande spreds dessa i västerlandet. Bland stoikerna fanns många reinkarnationstroende. När underrenässansen intresset för Platon återuppväcktes i Europa, återkom reinkarnationstanken i den europeiska filosofin.

Reinkarnationstron hade stor utbredning bland de första århundradenas kristna. Det fanns på 100-talet en betydelsefull kristen rörelse som kallas gnosticismen (gnosis = kunskap). Gnostikerna var påverkade av platonismen, österländskt tänkande och hellenska mysteriereligioner. Reinkarnationsläran var väsentlig för dem. Deras främsta företrädare var Basilides (omkr. 125) Marcion (omkr. 150) och Valentinus (d. 160). Nära gnostikerna stod bland andra manikéerna med mer än 70 sekter samt simoniterna. Basilides undervisade i Alexandria och kring honom sam-

lades grundarna av de skilda gnostiska skolorna. Han gjorde gällande att han hade alla sina lärosatser från Matteus och från Petrus genom dennes lärjunge Glaucus.

Gnosticismen var en stor fastän inte enhetlig rörelse. Några anser att den mycket väl hade kunnat bli den form av kristendom som fördes vidare till eftervärlden. Men den trängdes undan.

På kyrkomötena 1274 och 1439 blev återfödelseläran förbjuden för de kristna. I stället slogs det fast att själen omedelbart går antingen till himlen, skärselden eller helvetet.

När inkvisitionen inrättades på 1200-talet, var dess uppgift att bekämpa en rörelse som spred sig mycket snabbt, nämligen katarerna (ordet kättare kommer av katar) vilka var reinkarnationstroende. Katarismen – och därmed återfödelseläran – hade då fått väldig utbredning och uppfattades som ett hot mot den etablerade kristendomen.

Reinkarnationstron utrotades praktiskt taget från kristendomen, men den levde vidare i skymundan hos en del trosgrupper.

I vår tid har intresset för reinkarnationsläran återkommit i den västerländska kulturen. En del stora andar har trott på läran om själarnas återfödelser. Bland dessa finner vi Goethe, som t ex trodde att hans väninna Charlotte von Stein en gång varit hans hustru. Han skrev: "Jag kan inte förklara denna kvinnas betydelse för mig eller hennes inflytande över mig utom genom teorin om återfödelsen. Ja, vi var en gång man och hustru."

Schopenhauer intresserade sig för indisk filosofi och religion och beundrade Upanishaderna. Man kan i hans skrifter finna uttalanden om återfödelse. Såsom "När vi dör kastar vi av oss vår individualitet liksom ett utslitet klädesplagg och gläds åt att vi skall få ett nytt och bättre..."

Gustave Flaubert skrev till sin kvinnliga författarkollega George Sand: "Det förefaller mig som om jag alltid har levat! Och jag har minnen som går tillbaka till faraonerna. Jag ser mig själv mycket klart vid olika tider i historien, utövande olika yrken och med skiftande framgång. Min nuvarande personlighet är resultatet av mina förlorade personligheter..."

Maurice Maeterlinck skrev: "Låt oss återvända till reinkarnationen! Det har aldrig funnits en vackrare, rättvisare, renare, mer moralisk, fruktbar och trösterik tro än teosofernas."

Tonsättaren Richard Wagner, som drogs till buddhismen, trodde på själarnas återfödelser. Han skrev: "Till skillnad från reinkarnationen och karman framstår alla andra uppfattningar som futtiga och trånga. Endast den djupt uppfattade reinkarnationsidéen kan ge mig någon tröst, eftersom den visar hur allt till sist kan nå fram till fullständig förlossning."

Gustav Mahler sa en gång enligt sin biograf Richard Specht: "Vi återkommer alla. Det är vissheten därom som ger mening åt livet."

Henry Ford sa att han trodde på reinkarnationen. Han be-

rättade: "När jag var ung visste jag, som så många andra, inte vad jag skulle tro. Jag ställde mig själv frågan: 'Vad är vi här för?' Jag fann inget svar. Utan något svar på den frågan är livet tomt, värdelöst. Så en dag gav en vän mig en bok med filosofiska argument för reinkarnationen. Den gav mig svaret jag sökte. Den förändrade hela mitt liv. I stället för tomhet och värdelöshet såg jag syfte och mening. Jag tror att vi skall komma tillbaka hit. Jag är säker på att det är en mening med att vi är här. Och att vi fortsätter."

Den brittiske premiärministern David Lloyd George sa enligt en uppteckning av hans vän Lord Riddell: "Min uppfattning är att vi reinkarnerar och att vi därefter kommer att lida eller ha det bra i överensstämmelse med vad vi gjort i denna värld."

Den engelske kyrkomannen och författaren Leslie D. Weatherhead (f. 1893) har öppet bekänt sig till reinkarnationsläran, som för honom framstår som rättvis och förnuftig.

Det är många framstående personer som anslutit sig till tanken på själarnas upprepade återfödelser. Bokens sammanställare, Head och Cranston, skriver att detta knappast bevisar reinkarnationens sanning, men det ger en vink om att reinkarnationsläran förtjänar att tas på allvar.

Det mest intressanta, när det gäller reinkarnationsfrågan, är nog fallen med barn som i tvåårsåldern börjar prata om ett tidigare liv. Sådana fall har undersökts av framför allt Ian Stevenson (f. 1918). Denne har varit professor i psykiatri vid universitetet i Virginia, Charlottesville, USA.

1966 utkom Stevensons bok "Twenty Cases Suggestive of Reincarnation" (American Society of Psychical Research, New York) på 354 sidor, där han ingående beskriver 20 representativa fall av reinkarnationstyp. Den är nu en parapsykologisk klassiker.

1974 hade Stevenson kännedom om 1 339 fall som antyder reinkarnation. De var spridda över hela världen – USA 324, Burma 139, Indien 135, Turkiet 114, Storbritannien 111 o s v.

Stevenson berättar att han vid varje undersökning samlar vittnesmål från så många personer som möjligt. I nästan samtliga fall har den förra inkarnationen dött tidigt, varpå den nuvarande inkarnationen fötts inom några få år. Det betyder att den förras släktingar fortfarande har varit i livet och kunnat intervjuas.

I flera fall har en person kunnat erinra sig över 25 detaljer från det förra livet, vilka kunnat verifieras. Ett av de första, men inte bästa, fall som Stevenson undersökt, är följande. Det handlar om Eduardo Esplugas-Cabrera, en fyraårig pojke som bodde i Havanna på Kuba. Han berättade för sina föräldrar om ett hem och föräldrar i ett tidigare liv. Här en sammanfattning av hans påståenden:

"När jag bodde på 69 Rue Campanari, hette min far Pierro Seco och min mor Amparo. Jag kommer ihåg att jag hade två små bröder som jag brukade leka med och som hette Mercedes och Jean. Sista gången jag gav mig iväg från detta hus var söndagen den 28 februari 1903, och min mor grät en massa, när jag lämnade huset. Denna min andra moder hade mycket klar hy och svart hår. Hon gjorde hattar. Jag var då tretton år gammal, och jag köpte medicin på Amerikanska apoteket, eftersom det var billigare där än i andra affärer. Jag ställde min lilla cykel i ett rum längst ned, när jag kom tillbaka, sedan jag varit ute. Jag hette inte Eduardo, som nu, utan Pancho."

Eduardos föräldrar var övertygade om att pojken aldrig hade varit i det hus som han pratade om. För att testa detta tog de en lång omväg när de med pojken begav sig till gatan, där huset

låg. De kände inte alls till detta hus, och pojken borde inte heller göra det, det var de övertygade om. När de kom fram till gatan, kände pojken omedelbart igen huset där han sa sig ha levt i ett tidigare liv. De sa till honom att gå in i huset, men där bodde nu främmande människor, som han inte kände igen. Föräldrarna gjorde sedan förfrågningar om vilka som bott där tidigare och fick veta följande.

Till strax efter februari 1903 hade Antonio Seco bott i huset, men när förfrågningarna gjordes (1907) hade han flyttat från Havanna. Senor Seco hade en fru som hette Amparo och tre söner, Mercedes, Jean och Pancho. Pancho hade dött i februari 1903 strax innan familjen Seco hade flyttat. I närheten av huset fanns ett apotek som stämde med pojkens uppgifter.

Av de åtta påståenden som pojken gjorde och som det gick att kontrollera, var sju korrekta, medan ett – hans fars förnamn – var felaktigt.

Stevenson undersöker om det t ex kan röra sig om bluff, om muntliga berättelser eller uppgifter i någon tidning kan ligga bakom, eller om ESP, exempelvis telepati, kan vara förklaringen.

Ian Stevenson menar att reinkarnation är den mest sannolika förklaringen till goda fall av reinkarnationstyp. Mot alla andra hypoteser finns avgörande invändningar, fastän de kan förklara några fall. Men det finns ändå inte något direkt vetenskapligt bevis för återfödelse, understryker han.

Det är inte sannolikt att ESP är en förklaring, anser Stevenson, eftersom dessa personer sällan visar några tecken på ESP-förmåga i övrigt.

Särskilt svåra att förklara med ESP är fall där personen har någon särskild förmåga, exempelvis att tala ett främmande språk, som han inte kunnat skaffa sig på vanligt sätt i det nuvarande livet, eller något födelsemärke som svarar mot dödsättet i det tidigare livet.

I flera fall har den tidigare personen dött en våldsam död. Det finns fall där han dödades med ett skott eller en kniv och den senare personen har ett födelsemärke just där skottet eller vapnet gått in i kroppen. Genom att gå till medicinska journaler har Stevenson kunnat bekräfta att såret varit precis där födelsemärket nu finns.

Stevenson anser att de bästa stöden för reinkarnationshypotesen kommer från spontana fall. När man däremot försöker att med hypnos föra en person tillbaka till tidigare liv, blir resultatet en blandning av detaljer från det nuvarande livet, vad den hypnotiserade tror att hypnotisören vill ha fram, fantasier om tidigare liv, kanske ESP-intryck.

Inästan samtliga fall som Stevenson undersökt har den tidigare personen dött tidigt genom sjukdom, olyckshändelse eller mord. Han har alltså inte fått sitt liv avslutat på ett naturligt sätt vid en naturlig dödsålder. Man kan då fråga sig om det endast är människor som dött en för tidig död som återföds – för att de har något kvar att uppleva och lära – eller om dessa, till skillnad från andra, kommer tillbaka relativt snabbt och på grund därav minns litet av det föregående livet, eller om det är så att när döden inträffar vid unga år, så är den förknippad med ovanligt starka känslor, vilka sedan finns kvar i omgivningarna som "minnen" och uppfattas av något helt litet barn som tror att de tillhör dess eget föregående liv. I alla händelser är det anmärkningsvärt med detta genomgående drag i fall av reinkarnationstyp: den tidigare personen har dött för tidigt.

SM

Fallet Dolon Champa Mitra

Dolon Champa Mitra föddes i Kalkutta den 8 augusti 1967. Hennes far Audaryamoy Mitra hade anställning som superintendent för hönseri- och mejeriavdelningen vid Ramakrishnamissionens ashram i Narendrapur, som är beläget en mil söder om Kalkutta.

En dag 1971, när Dolon var ungefär tre och ett halvt år gammal, fick hennes mor, Kanika, se att hon hade tagit på sig sin äldre brors skjorta och byxor och klandrade henne för detta. Senare på dagen sa modern åt henne att komma och vila en stund, men hon svarade:

– Nej, du bannade mig för att jag hade skjorta och byxor på mig. Förr var jag en litet större pojke i ett hus som liknade ett palats.

– Vad är det du säger? undrade modern förbluffad.

– Ja, mamma, det är sant! Jag hade en yngre bror och en syster. Jag hade också en tjock tant, och min mamma kallades Baudi. Om jag får komma i närheten av maharajans palats, så skall jag visa er huset, där vi bodde!

Sedan sa Dolon mycket mer om det andra liv hon kom ihåg, bland annat att huset var ett tvåvåningshus och att en liten trappa ledde upp till dörren från gatan. Huset låg i Burdwan, en stad nordväst om Kalkutta, nära 10 mil från Narendrapur, där familjen Mitra bodde.

Dolon sa också att hon hade dött efter lång tid på sjukhus.

Bland det hon oftast pratade om var en blå skjorta som brukade ligga i ett skåp. Men hon nämnde aldrig namn på personer eller något annat förutom staden Burdwan, där hon sa att hon hade levat, och och namnet Ranjit, men hon sa aldrig vem Ranjit var.

Dolon sa flera gånger att hon ville till Burdwan och att hon skulle kunna hitta sitt hus, som låg i närheten av maharajans palats. Till slut gav föräldrarna efter för hennes vilja och sin egen nyfikenhet och tog henne med till Burdwan i oktober 1971. När de befann sig vid maharajans palats, sa de åt henne att försöka hitta huset, där hon levat. Efter några misslyckade försök stod det klart att flickan utifrån den plats där de befann sig inte kunde finna huset. Det var en mycket varm dag, och föräldrarna beslöt att återvända hem.

Flickan blev mycket ledsen för att hon inte kunnat hitta sitt hus och ville absolut till Burdwan igen. Den 30 mars 1972 tog hennes föräldrar åter med henne dit. Denna gång hade de hjälp av några personer som bodde i Burdwan. En av dessa sa att det kanske var den framstående och välkända familjen De som Dolon pratade om som sin tidigare familj.

Dolons mor och två kvinnor, Pratima Dawn och Mira De (en avlägsen släkting till den familj De som man trodde att Dolon kanske pratade om) tog flickan till ett tempel i närheten av maharajans palats. (Dolons far följde inte med, troligen för att han inte trodde att flickan skulle lyckas bättre denna gång.) De lät Dolon gå först och visa vägen för att de skulle få se om hon själv kunde hitta det hus hon pratade om. Denna gång lyckades Dolon. Hon ledde dem till en gränd. Hon gick nedför gränden tills hon kom till

ett litet tempelrum, öppet mot gatan, som hon tycktes känna igen, men inte sa något om. Sedan gick hon tillbaka samma väg och pekade ut ett hus som ägdes av Anath Saran De och sa att det huset var det. Mira De undrade om det inte var huset mitt emot istället, eftersom hon visste att man där haft en son som omkommit i en motorcykelolycka. Men Dolon sa att det hus hon först pekat ut var det rätta. Det hade en trappa som ledde upp till dörren precis så som Dolon hade berättat om. Emellertid var denna ingång vid den här tiden en sidoingång. Huvudingången var mycket mer elegant och låg vid en större gata runt hörnet.

De tre kvinnorna knackade på och fick komma in, tillsammans med Dolon. En kvinna, Rita De, dotter till Anath Saran De, fick höra vad Dolon berättade och erbjöd flickan att gå runt i huset för att man skulle få se om hon kände igen något. Dolon tycktes känna igen några rum och några saker i dem. Hon kände också igen ett antal personer.

Det blev klart att Dolon talade om Nishith De som den person hon varit tidigare. Han var en ung man som hade dött 1964.

När Nishiths mor satt i ett rum tillsammans med cirka 12 andra kvinnor i ungefär samma ålder, kände hon igen henne. Det gick så till att Kanika Mitra bad sin dotter att peka ut sin mor i det förra livet. Dolon tittade på en av kvinnorna och sa, medan hon pekade på henne:

– Detta är min mor!

Men Nishiths mor visade en kylig attityd till Dolon. När flickan närmade sig henne, sköt hon undan flickan och sa till deras mor:

– Låt er dotter förbli er!

Därpå lämnade hon dem, gick in på sitt eget rum och låste om sig. När hon av några närstående uppmanades att komma ut och ta emot gästerna mer artig, vägrade hon och bad dem ge sig iväg, vilket de gjorde.

(Nishiths mor sa vid ett senare tillfälle:

Om hon är min son Nishith, varför har han då inte återfötts inom vår familj, och varför har han bytt kön?

Hon var upprörd, grät och vägrade att äta.

Nishiths far som inte var hemma vid besöket, besvarade inte Stevensons brev och besvarade inte heller en inbjudan att besöka Dolon och hennes föräldrar. Men han gick till slut med på en intervju och kunde bekräfta en del av det som Dolon sagt om sitt liv som Nishith.)

När de tre kvinnorna och Dolon närmade sig huset för att knacka på, hade Dolon sagt:

– Kom bara! Mina föräldrar är goda människor och kommer inte att säga något åt er.

Efteråt grät Dolon och mumlade:

– Mamma bannade mig!

Dolon sa att hon inte ville träffa sin förra mor igen eftersom denna hade stött bort henne, men non ville fortfarande träffa sin förra far. Dolons föräldrar bjöd honom hem till sig, men ännu 1974 hade han inte varit där.

Efter besöket i familjen Des hem talade Dolon mindre om sitt tidigare liv men nämnde det då och då och hoppades att hon skulle få träffa sin förutvarande far.

Ibland tycktes Dolon falla i sorgsna tankar för sig själv. Hennes skollärare sa att hon var trumpen och ibland ouppmärksam och lat. Modern trodde att denna sinnesstämning hade med hennes minnen att göra, eftersom hon ibland talade om dem, sedan hon varit nedstämd.

Efter det andra besöket i Burdwan kom Dolon att mer acceptera sin mor. Dessförinnan hade hon kunnat säga att hennes mor inte verkligen var hennes mor. Sedan sa hon ibland:

– Jag har två fäder och två mödrar. Hon sa också:

– Min andra mor är rutten!

En kort tid efter det andra besöket i Burdwan tog Dolons far kontakt med en tidning i Kalkutta och berättade om fallet, vilket ledde till en artikel i *Ananda Bazar Patrika* den 7 maj 1972. I juli 1972 började professor P. Pal att noga undersöka fallet. Att Nishiths föräldrar inte ville samarbeta skapade luckor i materialet, men några släktingar till Nishith De besvarade professorns frågor så att denne kunde få nästan alla Dolons påståenden bekräftade.

1972 och 1973 var professor Ian Stevenson i Kalkuttaområdet och intervjuade med professor Pals hjälp Dolon och hennes föräldrar samt en rad andra personer som kunde ge upplysningar av värde för fallets undersökning, bland andra några som hört vad Dolon sagt och känt igen i Burdwan. Han träffade också Nishith Des far, Anath Saran De, och några medlemmar av dennes familj.

Stevensons rapport bygger på hans egna intervjuer och i någon mån på professor Pals redogörelse.

Nishith De var född 1940, son till Anath Saran De i Burdwan. Han var äldste sonen och mycket älskad av sina föräldrar. En bror och tre systrar föddes efter honom. Nishith gick i college och läste sedan för en civilekonomexamen i Burdwan. Han spelade fotboll och cricket.

1964, när han var omkring 24 år gammal, fick han smärtor i bakhuvudet och drabbades av illamående med kräkningar och ibland feber. Läkarna kunde inte diagnostisera sjukdomen och inte effektivt behandla den. Nishith blev sämre och togs in på sjukhus i Kalkutta. Till slut föll han i koma och den 25 juli 1964 dog han. Troligen hade han en hjärntumör, menar Ian Stevenson, själv läkare.

Dolon gjorde 44 påståenden om Nishith De och dennes familj, de allra flesta innan Dolon hade besökt familjen Des hem, och nästan alla bekräftades.

Här några påståenden som intygats vara riktiga:

Familjen hade ett hus i Burdwan. Det låg i närheten av maharajans palats, hade två våningar, och en liten trappa ledde från gatan upp till dörren. Huset, som såg ut som ett palats, hade ett särskilt andaktsrum. (Dolon sa också att huset var rött, men detta är knappast riktigt, skriver Stevenson, även om det hade haft litet olika färger.)

Hennes (Nishiths) mor kallades Baudi. (Det är ett allmänt namn för äldre brors hustru.) Hon var pojke och litet större än i det nuvarande livet. (Nishith var omkring 24 år, när han dog och alltså en vuxen man.) Hon hade en yngre bror och syster. (Nishith hade en yngre bror och tre yngre systrar, men två av systrarna gifte sig under Nishiths livstid och lämnade hemmet.) Hennes far var kraftig och ljushyd. Hennes föräldrar i det tidigare livet såg bättre ut än hennes nuvarande far och mor. Den nuvarande modern gick enkelt klädd, medan hennes tidigare mor hade fina kläder. Hon hade

en faster som var tjock. Hennes farfar bodde i samma hus. En blårandig skjorta var hennes favoritplagg; den förvarades i ett skåp, där det också fanns böcker och leksaker. Hon spelade fotboll och cricket. Hennes far gav henne mycket kläder. Fadern hade ”massor av pengar”.

Hon hade haft ont i bakhuvudet och varit på sjukhus länge: (Nishith låg på sjukhus tre veckor, innan han dog.) En gång hade hon fallit ur sängen på sjukhuset. Hon hade dött på sjukhuset och hade sedan kremerats.

Dolon nämnde aldrig det namn hon hade haft i det tidigare livet.

Några få av hennes påståenden var felaktiga.

Det råder tveksamhet om vad Dolon kände igen i familjen Des hus, om alls något. En kvinna, Pratima Dawn, som följde med när Dolon fick gå runt i familjen Des hus, säger att flickan kände igen en del saker där, men Rita De, som visade dem runt, förnekar detta vid samtal med Ian Stevenson. (Möjligen kan Rita De, som var en mycket artig värdinna, sedermera ha tagit intryck av sin mors avvisande attityd till Dolon. Hon berättade senare att hennes föräldrar hade förbjudit henne att diskutera fallet med någon.) Kanika Mitra, Dolons mor, säger också att Dolon kände igen en del saker i huset.

Pratima Dawn uppger att Dolon kände igen ett rum där Nishith hade suttit och studerat. (”Ibland brukade jag sitta här och studera.”) Hon säger också att Dolon kände igen sitt sovrum. (”Detta är mitt rum.”) Både Pratima Dawn och Kanika Mitra säger att Dolon i det rummet spontant igenkände ett fotografi av Nishith. (”Det här är jag.”) Enligt Pratima Dawn igenkände Dolon bland flera personer på ett fotografi sin fader Anath Saran De.

En fråga är om Dolon i sin omgivning kan ha hört det som hon sedan sagt om sitt tidigare liv.

Enligt hennes far hade familjen Mitra aldrig varit i Burdwan innan de kom dit med Dolon första gången, och de hade aldrig hört talas om familjen De. Men eftersom familjen Mitra hade vänner som var från Burdwan, är det, skriver Stevenson, en viktig fråga om Dolon kan ha hört så mycket om Anath Saran Des familj att detta kan förklara hennes korrekta uppgifter om Nishith Des liv. Stevenson gör en utredning och finner att detta inte är sannolikt.

Dolon hördes aldrig klaga över att hon i detta livet var flicka och levde i en liten kropp. Men hon muttrade ibland över att hennes familj var ganska fattig. Hennes var var en bildad man som talade god engelska, men han hade en blygsam ställning och inkomst om man får döma av storleken på hans hus jämfört med med Anath Saran Des hus.

Stevenson tycker att Dolons föräldrar visade en blandning av entusiasm och förvåning över vad Dolon berättade. De tyckte nog att det var roligt att ha ett barn som mindes ett tidigare liv, något som är sällsynt även i Indien. Men de förstod också att deras flicka besvärades av sina minnen och ibland för den skull var nedstämd.

Familjen sökte ingen ytterligare publicitet för fallet. De ville inte att professor Pal skulle återkomma och göra fortsatta undersökningar, eftersom en läkare och en swami hade sagt att ju förr flickan glömde sina minnen desto bättre var det för henne.

Ovanstående är ett referat av kapitlet ”The Case of Dolon Champa Mitra” i Ian Stevensons bok ”Ten Cases in India”. *SM*

Kritiska reflektioner om reinkarnation

Den amerikanske parapsykologen William Roll har skrivit följande:

– Självfallet tycks det vara fråga om återfödelse, när man påträffar sådana här minnen av tidigare liv. Men man måste fråga: Rör det sig verkligen om överlevnad av ett bestående, individuellt medvetande? Det finns problem här, en del intressanta omständigheter och paradoxer. Om en person, som är född i staden X och dör i staden Y, "återföds" i en ny människa, så är det mycket sannolikt att den nya personligheten blir född i den geografiska närheten av Y. Bland Ian Stevensons fall är det mycket ofta ett sådant geografiskt samband mellan de två personligheterna. Detta påminner om psykometrin, där "minnesbilder", som fästs vid föremål, kan uppfattas av ett medium. Man får tänka sig att minnen av en person som levt och dött på en plats, finns fästade vid föremål eller natur i den trakten, och kanske kan de sedan snappas upp av någon nyligen född människa, som uppfattar dessa minnesfragment som erinringar av ett eget, föregående liv.

Roll erinrar också om att i något av Stevensons fall kommer en del av minnena från en person och en annan del från en annan person.

En libanes vid namn Said Bouhamsy, som tillhörde den muslimska sekten druserna, vilka är reinkarnationstroende, avled i juni 1943 som följd av en olycka med truck. Efter en operation återfick han medvetandet endast så länge att han kunde sända efter sin hustru och sina fem söner.

Omkring sex månader efter Said Bouhamsys död födde hans syster en pojke, Sleimann. De första ord, nästan, som Sleimann sa, var namnen på Sids söner och döttrar. Han beskrev också utförligt olyckan med trucken och var sedan rädd för motorfordon under många år. Familjen blev övertygad om att pojken var den återfödde Said.

Så långt är detta fall likt andra i Ian Stevensons samling, och det överensstämmer med våra allmänna begrepp om reinkarnation. Men här kommer en komplikation!

Omkring fyra mil från Sleimanns by bor Imad Eleway, född 1958. När han var nära två år gammal, började han nämna namn och händelser som tycktes avse ett tidigare liv, inklusive en ödesdiger truckolycka. När han fick en fråga om barn, höll han upp fem fingrar. Han var också rädd för bilar och truckar. Imads minnen stämmer med Said Bouhamsys liv mer än man skulle vänta, om det bara varit fråga om en slump, och Imads familj trodde att pojken var den återfödde Said. De visste inte att Said redan antogs ha kommit tillbaka som Sleimann. Men förvirringen är inte slut med detta. Förutom truckolyckan och andra händelser som stämmer med Sids liv, talade Imad om en kvinna, Jamile, som tycktes ha varit hans älskarinna i det tidigare livet, och han beskrev sitt hem – och intet av detta överensstämde med Sids liv. Emellertid upptäckte Stevenson att det fanns en kusin till Said med namnet Ibrahim Bouhamsy, vilken hade dött 1949 och haft en älskarinna som hette Jamile och ett hus som passade in på Imads beskrivning, men Ibrahim hade inga barn och dog av tuberkulos.

Roll kommenterar att i detta fall av reinkarnationstyp synes det dels vara fråga om en splittrad återfödelse, nämligen så att en personlighet återföts som två (minne av Sids liv finns hos både Sleimann och Imad) och dels en sammansmältning, så att

två personligheter återföts som en (erinringar av både Sids och Ibrahims liv finns hos Imad)!

Men tanken att en personlighet kan bli flera i nästa liv, eller att flera personligheter kan bli en, är svår att förlika med vår vanliga bild av människans jag som något bestående och odelbart, helt avskilt från och utan sammanblandning med andra människors jag, reflekterar Roll.

I alla händelser, menar han, måste vi skilja mellan eventuell överlevnad av hela personligheten och eventuell överlevnad av vissa personlighetsdrag. Om vi finner att vissa delar av personligheten, en minnesbunt, återkommer hos en ny individ i fall av reinkarnationstyp, så är det därmed inte säkert att det är fråga om hela personlighetens överlevnad.

Vi tror att ett jag är nödvändigt för mentala upplevelser. Men det tycks inte vara så. Det kan finnas mentala upplevelser utan identifikation med ett speciellt jag. Så vi måste göra skillnad mellan en fullständig persons minnen och en samling minnesfragment. Den fullständiga personligheten uppstår genom att dess mentala liv skils från omvärlden genom kroppens gränser.

Bill Roll är för övrigt inte säker på att det finns något sådant som en helt självständig psykisk enhet.

– Vi tycker, i vårt vanliga medvetandetillstånd, att vi är från andra avgränsade personligheter: du är du och jag är jag, och vi är inte samma. Men parapsykologins upptäckter tyder på att vi är mer förbundna med varandra än vi tidigare trott. Det mänskliga medvetandet tycks inte vara en avgränsad enhet, utan mera en del av ett psykiskt fält som förbinder oss alla med varandra. Vid det vanliga vakenmedvetandet finns detta psykiska fält i det undermedvetna. Det kan hända att vi alla har del i varandras undermedvetande, att vi smälter ihop i botten av vårt väsen.

– Om det alltså visar sig att vi under livet inte är helt skilda individer, utan hänger ihop psykiskt med varandra, hur blir det då efter döden – om det nu finns ett liv efter döden – på vilket sätt hänger vi då ihop? Finns det då kvar några avgränsade individuella medvetanden?

Det mänskliga medvetandet är onekligen en märklig företeelse. Det tycks exempelvis vara delbart.

– När hjärnans två halvor har skilts från varandra, något som förekommer bland annat som behandling mot epilepsi, kan högra handen hålla på att skriva, medan den vänstra är sysselsatt med något helt annat, till exempel med att måla en tavla – och ena sidan av kroppen vet inte vad den andra har för sig.

– Det förefaller som om den mänskliga personligheten mera är sammansatt av utbytbara delar, vilka hålls samman av associativa förbindelser under längre eller kortare tid, än är en solid och från annat helt avskild enhet.

– När parapsykologer spanar efter ett liv efter döden, söker de vanligen en fortsättning av individuell existens, men denna utgångspunkt kan vara oriktig, menar Roll.

Den mänskliga personlighetens gåta är alltså olöst. Frågan om överlevnad av döden är ännu obesvarad. Sanningen om oss kan vara något som vi inte anar.

SM

Adjö, skeptiker!

Fördomar under rationalitetens mantel

Jag har prenumererat på den amerikanska tidskriften *Skeptical Inquirer* sedan den startades för 30 år sedan. Den beskriver sig som *the magazine for science and*

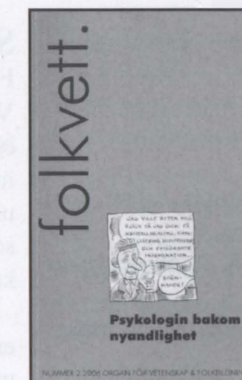
reason, tidskriften för vetenskap och förnuft. Som redaktör för en tidskrift för livsfrågor, som söker sanning, har jag velat hålla mig underrättad om vad "skeptiker" och ateister tänker. Men nu har jag definitivt tröttnat på en pseudoskepsis som riktar mot allt som inte stämmer med det vetenskapliga etablissemangets

dagsaktuella karta över verkligheten, samtidigt som skeptiska-materialistiska-ateistiska tankar alltid okritiskt godtas.

Folkvett – med en given utgångspunkt

Den svenska tidskriften *Folkvett*, som ges ut av skeptikerföreningen Vetenskap och Folkbildning, VoF, har jag haft sedan den började utges. Den läses mest av folk som är avvisande till sådant som strider mot det vetenskapliga etablissemangets uppfattningar idag. I *Folkvett* utgår man från att de egna uppfattningarna är självklart riktiga. Det betyder att man i stort sett inte argumenterar, utan har det egna synsättet som utgångspunkt.

En intelligent skepsis är sällsynt i *Folkvett* liksom hos nästan alla som kallar sig skeptiker. Irrationella resonemang, grundade i fördomar, beskrivs som förnuftiga. Jag har nu tröttnat på *Folkvett*. Goda, relevanta informationer får hämtas ur andra källor.

Sekulär humanism

Den ateistiskt präglade *Humanisten* fick jag i flera år, men nu kommer den inte längre; tydligen har mitt friex dragits in, sedan jag riktat kritik mot humanisternas nye ordförande.

De sekulära humanisterna kallar sig humanister bara och markerar därmed att de vill ha ensamsätt på begreppet humanism, trots att det även finns religiöst troende humanister – en sådan är deras förre vice ordförande Håkan Blomqvist, som återvänt till religionen.

I *Humanisten* och i stora media driver den nye ordföranden/redaktören en kampanj mot uppfattningen att universum och allt liv inte kan förklaras genom bara mekaniska slumpprocesser.

Den offentliga livsåskådningsdebatten i Sverige präglas av "skepsis" och ateism. Det talas ibland om "tidsandan". Avvikande röster tystas ner, och det får folk att tro att dessa inte finns mer än hos avvikande personer, som inte kan tas på allvar. Den viktiga frågan om det finns en intelligent skaparkraft bakom världen förvanskas genomgående i den offentliga debatten och framställs som om den gällde evolution enligt Darwin kontra Guds skapelse enligt religionen – medan frågan i verkligheten är om evolutionen kan förklaras genom mekaniska slumpprocesser eller framför allt genom en medvetet skapande kraft.

På ett konstigt sätt uppfattar inflytelserika delar av etablissemang ett stort skapande i universum som något onaturligt/övernaturligt – ett slags spökeri som inte kan tas på allvar. Fast det onaturliga torde vara att tänka sig att mekaniska slumpprocesser, om än under oerhört lång tid, har en intelligent skapande förmåga.

SM

Pensionärliv

Frisk, välbärgad – och uttråkad? En bok om konsten att se möjligheter med livet som pensionär. Arne Jernelöv. ICA bokförlag, Västerås, 2006.

Fyrtioalstalisterna går i pension, och antalet böcker i ämnet ökar: Vad händer, när historiens materiellt mest välmående generationen checkar ut från förvärvslivet?

Arne Jernelöv, som är professor emeritus i miljö kemi, påtalar att medellivslängden i västvärlden och Japan generellt sett har ökat. Medan den exempelvis i Sverige 1750 var 34 år för män och 37 för kvinnor (siffrorna torde dock vara en grov uppskattning) var den år 2000 77 år för män och 82 för kvinnor. Globalt kan vi se att det år 1950 fanns ungefär 200 miljoner människor över 60 år, men över 600 miljoner år 2000.

Pensionärerna blir alltså fler och fler.

Medan tidigare gamlingar kunde vara glada om de fick mat och husrum hos familjen eller släkten istället för att placeras på fattigstugan har den nya tidens pensionärer i väst en betydligt bättre grundekonomi. Det finns tillgång till reda pengar för att skapa sig ett ganska gott liv.

Jernelöv gör dock en skiktning: Tjänstemän har det generellt sett bättre ekonomiskt ställt än de som tillhör vad som tidigare kallades arbetarklassen.

De som arbetat inom näringslivet och tjänstemannasektorn kan också ha planer på att fortsätta arbeta även efter pensioneringen. Men det är sällan, menar Jernelöv, en riktigt lyckad föresats: de yngre tycker att de äldre mest står i vägen för nödvändigt nytänkande.

Och att försöka klamra sig fast vid ett sådant liv som varit ger ett patetiskt intryck.

Psykologen Patrik Jones menar att 40-talistgenerationen har vant sig vid att ha en maktposition och har därför svårt att föreställa sig ett liv utan denna makt.

Hans råd är "släpp taget – pensionera

dig med värdighet medan du är aktad och önskad".

Boken innehåller också intervjuer med några pensionärer i Sverige, USA och Japan. Dessa tillfrågades om sina framtidsplaner. Åtskilliga år senare följde författaren upp de första samtalen. Hur hade det gått? Genomgående hos de intervjuade är att man vid första tillfället drog upp vittgående planer, men vid senare tillfället konstaterar – ibland med illa dold bitterhet, ibland med likgiltighet – att man genomfört blott en bråkdel av de ursprungliga idéerna. Orsakerna synes främst vara den vacklande hälsan och en prioritering av komfort, närhet till barn, släkt och vänner, service och läkarvård.

Det mest frapperande i intervjuerna med pensionärerena är, tycker denne recensent, den märkbara frånvaron av psykologiska, konstnärliga och existentiella intressen hos de äldre. Om dessa exempel skulle vara signifikativa för pensionärer i stort, då råder trots den förutsatta välståndsrampen en utbredd andlig fattigdom.

Brita Lund, med 25 års erfarenhet från den kommunala äldreomsorgen, säger att sedan pensionären upplevt 6 till 12 månaders "semesterkänsla", kryper sig insikten på, att detta faktiskt är den nya verkligheten, som kommer att fortgå till dess att sjukdom och död sätter punkt. "Som pensionär blir man ofta en helt annan människa och det är mer påtagligt ju starkare yrkesidentitet man hade innan. Jag brukar säga: att bli pensionär är som att emigrera till ett annat land."

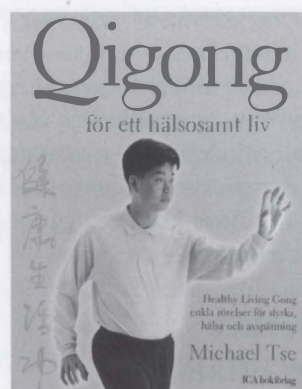
Kan man då måhända – istället för de ofta annullerade storslagna planerna om att göra allt man inte tyckte sig kunna göra under sin aktiva arbetsperiod – anpassa sig till "det lilla livet" med att kanske pyssla i trädgården, gå ut med hunden, träffa barn och barnbarn i kombination med passande förenings- och hobbyliv, exempelvis att bygga om, dansa, handarbeta, gå på jakt? Eller går det att "börja om" med något nytt projekt eller en ny verksamhet om man känner för det? Jernelöv menar, att det är möjligt för somliga, men inte alla. Det gäller att både kunna ta tag i sina drömmar och att vara realistisk när det gäller de egna resurserna och möjligheterna.

"Frisk, välbärgad – och uttråkad?" är lättläst och kan säkert ge givande tips till den avsedda läsekretsen.

Själv önskar jag mig framför allt en bok om de möjligheter som äldre har att utveckla och fördjupa den andliga sidan av sig själva, eftersom det sannolikt är där som

möjligheterna att finna livsglädje och livs mening finns.

Gunnar Martin Aronsson

Kinesisk livsvisdom

Qigong för ett hälsosamt liv. Michael Tse. Övers. Stefan Eekenulv och Barbro Olsson. ICA Bokförlag, Västerås, 2006.

Det finns ett stort utbud av böcker om Qigong. Qigong är i sig ett stort fält, med många skolor och grenar; en källa nämner den gigantiska siffran 3000. Grenarna är i sin tur framväxta ur fem huvudtraditioner: en taoistisk, en buddhistisk, en konfucianistisk, en med inriktning på krigskonst och en som kallas medicinsk Qigong eller Traditionell Kinesisk Medicin (TKM).

Ursprunget till Qigong är höljt i dunkel. En del källor menar att Qigongen är en kinesisk väg att disciplinera sinnet för att den tränande så småningom skall kunna uppleva ett andligt uppvaknande, alltså motsvarande yogan i Indien. Kina accepterar vissa Qigong-grenar, dock inte de som synes allvarligt bestrida det rådande materialistiska paradigmet, såsom Falun Gong.

Michael Tse har hursomhelst studerat Kunlun Dayanvarianten av Qigong (även kallad Wild Goose Qigong) i över 30 år, främst då under en kvinnlig stormästare vid namn Yang Meijun, så han vet sannerligen vad han talar om.

Tse förklarar kortfattat men informativt Yin-Yang-filosofin, de fem elementen (vatten, eld, trä, jord och metall), Feng Shui, akupunktur, meditation, andningens betydelse, TKM, kinesisk historia och en hel del annat. Dessutom kopplar han förtjänstfullt åsikter och insikter till nuet. Han hänvisar t.ex. till SARS-epidemin 2003, och anser – förvisso provocerande för en del – att de som klarade sig bra hade stark Qi (livskraft). Genmodifierad mat och den ökande användningen av miljögifter kritiserar, liksom den elektromagnetiska strål-

"När kroppen är full av Qi, sparas Qi i benmärgen, och den fungerar som en reserv som kan användas när kroppen behöver mer Qi."

Ur "Qigong för ett hälsosamt liv".

ningen från master och mobiler. Michael Tses metod är dock inte att agera politiskt, utan framförallt att öva Qigong. Men genom att inse vårt beroende av och vår delaktighet i Naturen föds även, så kan man nog tolka författaren, en vilja att rena miljön.

Genom Qigong-övningarna stimuleras flödet av positiv Qi, eterisk livskraft eller energi. Tse förklarar: "Blodet är bärare av Qi och om man inte rör tillräckligt på sig cirkulerar blodet för dåligt i kroppen, vilket gör att Qi stagnerar. Det är när Qi inte flödar tillfredsställande som grunden läggs till olika sjukdomar som kan uppstå i framtiden."

I boken återfinns tio fristående övningar, lämpliga för nybörjare men även för mer avancerade utövare. Övningarna skall upprepas ett visst antal gånger efter varandra för att få avsedd effekt. Varje övning är i sin tur inriktad på specifika hälsoaspekter, exempelvis skriver Tse: "Om en person har problem med ryggen lär jag ut 'Leta efter skatten på botten av kistan', eftersom den rörelsen är bra för njurarna, ryggen och midjan. Om någon annan har andnings-svårigheter och problem med astma kan jag visa 'Håll den vackra bollen' eller 'Sära på dimman för att leta efter molnen', eftersom båda dessa övningar är bra för lungorna och kroppshållningen."

Tse säger: "Den bästa strategin för att kämpa mot sjukdomen är att stärka den del av kroppen som är svag, istället för att försöka utrota alla virus eller skapa ett nytt vaccin mot bakterierna." Trots allt är det ju kroppen som läker sig själv – visserligen med vår hjälp, men ändå: utan den intelligenta instinktiva kraft som härbärgeras i kroppen torde varje form av medicin eller operation vara gagnlös.

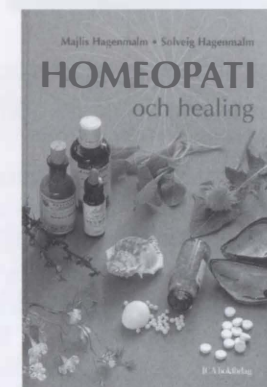
Bokens grafiska formgivning är överlag tilltalande. Bilderna är i färg och instruktiva, även om en personlig lärare lättare torde kunna korrigera elevens rörelser, tempo och rytm.

I anslutning till bildserien finns små preciserande textavsnitt som informerar om

vad som är viktigt att tänka på under utförandet, hur man skall andas och vad övningen är bra för. Tonfallet är genomgående personligt och sympatiskt, helt utan mästande attityd.

Bäst fungerar sannolikt boken som studiehandbok för de som planerar att gå en Qigongkurs. (Michael Tse har ett center i Sverige.)

Gunnar Martin Aronsson

Homeopati

Homeopati och healing. Majlis Hagenmalm och Solveig Hagenmalm. ICA Bokförlag, Västerås. Andra något reviderade upplagan 2006.

Den erfarna homeopaten och zoterapeuten Majlis Hagenmalm har skrivit en i mitt tycke behändig uppslagsbok inom ämnesområdet. Hon berättar om homeopatins ursprung: läkaren och kemisten Samuel Hahnemanns (1755–1843) experiment för att söka minska de dåtida, ofta mycket farliga, biverkningarna av dåtidens mediciner genom idén "lika botar lika", i det här fallet: genom att ge en markant utspädd dos av det sjukdomsframkallande ämnet menade han sig kunna stimulera kroppens egenförsvar, vilket var det mest väsentliga.

Hahnemanns idé sammanfaller delvis med teorin om vaccination, men homeopatin går ett steg längre. Genom att den kontinuerliga utspädningen, den så kallade potensieringen, till sist blev så ofantligt att originalsubstansens molekyler knappt fanns kvar, rörde han sig från den fysiska medicinen till den renodlat "andliga" medicinen. Därför har också homeopatin starkt kritiserats av den ordinarie medicinen för att bara vara "sockerpiller" utan någon som helst effekt. (Märkligt då att denna gren av medicinen lyckats överleva under flera hundra år, och uppenbarligen lyckats hjälpa patienter.)

Enligt moderna homeopater sker effekten på det eteriska planet, vilket anses vara överodnat det fysiska, kroppsliga planet.

Majlis Hagenmalm använder begreppet "ren energi", som är icke-förklarat men har sina teoretiska motsvarigheter i begreppen vitalenergi, prana, qi och chi, vilka alla uttrycker själva livskraften. Enligt de gamla läroarna genomströmmar vitalenergin organismen och är faktiskt den som laddar kroppen med kraft. Utan denna energi är människan död, ett lik. Kraften, som enligt kinesisk filosofi anses "flyta" i en mängd energikanaler, meridianer i kroppen, kan dock komma i obalans. Och denna obalans söker såväl homeopati som zontterapi och healing att komma till rätta med.

Vi får i boken vidare information om olika "konstitutionstyper", en uppdelning som kanske kan verka förlegad för somliga, men vi vet att olika typologier finns i såväl den indiska som den kinesiska folkläkekonsten, liksom att sådana var vanliga i Hippokrates Grekland på 400-talet f.Kr. Vi har här exempelvis "korpulenta typer", "magra typer med neurotiska drag" och "levertyper med gulaktig hy". Författaren understryker dock att "genom behandling med homeopatiska medel kan man avslöja och framförallt förändra olika konstitutionsdrag".

Ett intressant parti beskriver riskerna med modeföreteelsen piercing, alltså detta att göra hål i ett organ, ex. örat, näsan, vid ögonbrynet, i naveln, i läppen etc. och sedan föra in ett metallsmykke i hålet. Hagenmalm menar att dessa oftast appliceras på centrala akupunkturpunkter och därmed menligt kan rubba energin som flyter i meridianerna, något som de flesta piercing inte har en aning om. Flera patientfall presenteras. Piercing i näsvingen blockerar energin till bronker och lungor, piercing i ögonbrynets ytterkant kan ge värk, då den blockerar energiflödet till huvudet.

Hagenmalm listar vidare en mängd olika organiska svagheter och hur de kan behandlas.

Vid exempelvis njurstensproblem radar hon upp den den föreslagna homeopatiska medicinen och doseringen, i nämnda fall "Terni 130, 20 droppar 2 ggr dagl", varannan dag "Terni 132, 20 droppar 2 ggr dagl".

Vi får också information om vilka råvaror som kan användas i homeopatiskt

syfte: blommor, musselskal, träkol, örter och bark.

Adderat i den andra upplagan är material om dr Wilhelm Schusslers vävnadssalter, "som på ett mjukt sätt får kroppen i balans efter en långvarig sjukdom" och om dr Edward Bachs blomstermedicin som "tar bort negativa sinnestillstånd eller sidor i personligheten och kopplar in de positiva".

Bach var ursprungligen läkare, men på liknande sätt som Hahnemann ville han skapa en ofarlig men effektiv medicin som främst baserade sig på andliga principer. Genom sin utvecklade intuition menade han sig ha efter långvarigt forskande funnit helande krafter hos vissa blommor (samt bergsvatten) och av dem sammanställde han sina 38 blomessenser.

Slutligen får vi av Majlis Hagenmalm tips om örtteer och örtomslag samt vad som kan ingå i ett enkelt naturmedicinskt husapotek.

I ett appendix tar dottern Solveig över ordet och berättar om hur hon lärt sig zontterapi av sin mor men att hon dessutom lagt till reikihealing till sin läkekonstreportoar. Genom att kombinera de två får hon enligt egen utsago ett mycket effektivt resultat.

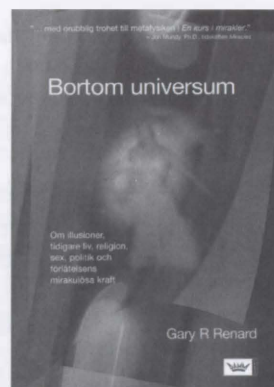
Reiki har, liksom homeopati, tidigare utförligt beskrivits i Sökaren, varför vi här bara konstaterar att Reiki anses kunna överföras endast från en invigd mästare till en adept, att denna "universella energi" inte kan eller skall styras av utövaren, och att metoden, till synes en handpålägningsprocedur, skall innebära att energin rör sig från ett förutsatt outtömligt "universellt energifält" genom reikihealers händer till patientens eget energisystem, där det genom den egna inre andliga eller själsliga intelligensen tas emot, fördelas och balanseras.

Gunnar Martin Aronsson

Många frågetecken för Renard

Bortom universum. Om illusioner, tidigare liv, religion, sex, politik och förlåtelsens mirakulösa kraft. Gary R. Renard. Övers. fr. eng. av Anna E. Southerington. Damm förlag.

Gary Renard, med bakgrund som musiker och börsmäklare, upplevde efter en längre tids böner till Jesus att två "uppstigna mästare", benämnda Arten och Pursah,

materialiserat sig i hans hem. De två sade sig ha varit Jesu lärjungar för 2000 år sedan, i tidigare liv.

Pursah påstod sig dessutom vara upphovsman till det s.k. Thomasevangeliet.

De sjutton samtal som bildar merparten av "Bortom universum" utspann sig mellan 1992 till 2001, varav de flesta sägs ha dokumenterats med hjälp av Renards bandspelare. Det inspelade materialet har dock på "mästarnas" inrådan förstörts i samband med att boken publicerades.

Är boken en ren fantasiprodukt från en uppmärksamhetstörstande virrpanna?

Är bakgrunden en religiös psykisk kris som utlöste inre röster?

Handlar det om ett seriöst arbete som medvetet och noggrant förberetts genom ockulta kanaliseringsovningsövningar?

Eller skedde det som författaren hävdar?

Inget givet svar kan ges.

Upplägget påminner markant om Neal Donald Walschs populära boksvit "Samtal med Gud", som författades med hjälp av vad som tidigare kallades mediumistiskt mottagen automatisk skrift men som idag brukar kategoriseras som en form av kanalisering. Med ett vardagligt, humoristiskt – ibland vulgärt – språkbruk och med den ibland motargumenterande Renard, som "korrigerar" mästarnas etablerade föreställningar inom filosofi, psykologi, politik och religion.

De kritiska synpunkterna på urkristendomens utveckling från renodlad kärleksundervisning till statssanktionerad biskopsstyrd kyrkohierarki är tänkvärda, även om stöd för argumentationen från andra skrivna källor i hög grad fattas.

Boken vänder sig till nyandligt orienterade läsare och är främst avsedd som ett fördjupningsmaterial relaterat till den moderna, kristet präglade läran *A Course In Miracles* – även den kanaliserad.

Gunnar Martin Aronsson

Sockerbok

Socker och fett på gott och ont. Charlotte Erlansson-Albertsson. ICA Bokförlag, Västerås, 2004.

I samband med anmälan av ovanstående bok läser jag i landstingets tidning intervjuer med två dietister, Martina Jansson och Kristina Olsson, som säger att socker i sig själv inte är farligt alls, eftersom det har använts som konserveringsmedel i flera hundra år. Nej, det är mängden socker det kommer an på. De menar också att det inte finns några vetenskapliga bevis för att diagnosen sockerberoende existerar. Charlotte Erlansson-Albertsson har en annan åsikt: "Genom att äta rent socker uppnås eufori, och möjligen ett beroende." Men inte heller hon menar att "normal" sockerförbrukning för en frisk människa är speciellt farlig för hälsan.

Själv tror jag att ett problem vid beskrivningen av socker är oviljan att göra en tydlig distinktion mellan olika sorters socker. Socker är ett samlingsnamn för vissa kolhydrater i kosten. Det destruktiva är det vita, raffinerade sockret (gjort av sockerbetor). Vi har också det icke raffinerade råsockret. Sedan finns det fruktos (fruktsocker), som ingår naturligt och koncentrerad i frukt och grönsaker, samt druvsocker (glukos), som är den sockerart hjärnan använder som nödvändigt drivmedel, dag som natt. Kan vi komma från ovanan att låta det vita sockret impregnera många av våra livsmedel, kunde vi säkert kunna konstatera att folkhälsan ökade.

I "Socker och fett på gott och ont" går författaren igenom bland annat undernäring, socialt åtande, artificiella sötningsmedel, stress och snabbmat, mat som höjer förbränningen och socker som leder till fetma. Kapitlen är överlag stringenta, faktafyllda och avslutas med en sammanfattning, i bästa akademiska tradition. Boken avslutas med några matrecept som kryddats med

råd som "överensstämmer med vår biologi".

Det är när informationen samlas till slutsatser som problemen, enligt mitt förmenande, dyker upp. Här vimlar det av märkliga påståenden som exempelvis: "Det var omkring 20 000 år f.Kr som våra förfäder började äta kött." Hur vet nu Charlotte E-A detta? Svar: Hon ser ett samband med att kraniet storlek utvecklades och att köttätarepoken inleddes. Hm?

När vi kommer in på kosthållningen pläderar hon med ett slags självklarhet för att en hälsosam måltid bör innehålla ägg, kött eller fisk eller kyckling, ibland till och med vin.

Ett frapperande citat: "Alla måltider är störande händelser för kroppens jämvikt." Hm. Snarare handlar det väl om dynamiska och centrala händelser för kroppens jämvikt?

När det gäller kvantiteter rekommenderar hon "ett stadigt morgonmål", som är något som avvisas av andra kostläror, exempelvis Ayur-Vedas, eftersom kroppen under de första morgontimmarna är på väg att avsluta sin inre rengöring. Men författaren tycks inte ha uppmärksammat att divergerande slutsatser existerar. Hon föreslår tre måltider, med en eller till och med två mellanmål. Dessutom skriver hon: "Alla middagar bör sluta med något njutbart, en fräsch frukt, en bit god ost, kex eller en söt kaka." Hm. Varför det? Frukt tillgodogörs enligt exempelvis det amerikanska Living Health-systemet som sämst i samband med annan mat, ost är koncentrerad mjölk som enligt exempelvis Waerlandssystemet tenderar att skapa förstoppning i tjocktarmen och söta kakor innehåller vanligtvis en farlig kombination av vitt socker och mättat fett.

Man kan fråga sig om författaren inte borde vara mer försiktig i sina uttalanden.

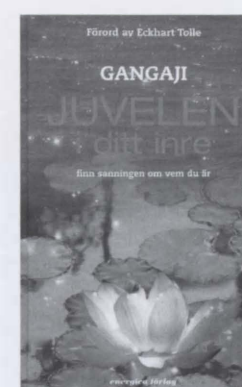
Personligen tror jag att författaren gör bäst i att hålla sig strikt till sitt expertområde, medicinsk och fysiologisk kemi, istället för att docera om hur man upprätthåller kroppslig och psykisk hälsa.

Gunnar Martin Aronsson

Du är Gud i ditt innersta väsen

Juvelen i ditt inre. Finn sanningen om vem du är. Gangaji. Översättning: Cecilia Lyckow Bäckman. Energica 2006.

Gangaji (f d Antoinette Roberson Varner) hör till de västerlänningar som sökt sig till indiskt andligt tänkande (Vedanta) och blivit övertygade om att Atman är lika

med Brahman, dvs att du och jag i vårt innersta väsen är samma som världsgunden.

Juvelen i vårt inre är just denna sanning att vi inte är några betydelselösa fattigappar i universum, utan i stället i vår väsensgrund identiska med Gud själv.

I sin bok spinner Gangaji på denna grundtanke.

Vi är alltså inte vår kropp och inte heller vårt ego, dvs vår individuella själ, utan vi är uttryck för den medvetandesubstans som är världsgunden. Gangaji formulerar detta så, i den svenska översättningen, att "vi är alla aspekter av, eller representerar för, den essentiella medvetenheten". Ingen roll är vad vi egentligen i grunden är. "Medvetandet är sanningen om vad du är – inte ditt namn, inte din kropp, inte dina känslor och inte dina tankar. Dessa är bara olika täckmantlar som kommer och går. De föds, de existerar för en tid och sedan dör de. Men själva medvetenheten är inget som kommer och går. Den är här nu. Den känner inte till någon annan tid."

Att inse sin sanna natur kan ge sällhet. "Så bara se den strålande skönheten i din egen sanna natur, ta emot den rikedom som erbjuds dig..."

Du kan alltid, när som helst, upptäcka sanningen om dig själv. Detta tillstånd har getts olika namn, t ex satori, samadhi, upplysning. Och när du insett vem du är, är du fri från det lidande som är förknippat med din identifikation med det separata egot, vilket upplever sig som något annat än världen i övrigt.

Din kropp kommer att dö, ditt ego kommer att upplösas som den illusion det är, men ditt sanna jag är världens grund, tidlöst, evigt, och det kan inte dö.

Världen är inte som vi har trott att den är. Vi är inte heller själva vad vi trott oss vara. Allting tillhör i sitt sanna väsen en andlig enhet, en enda varelse. Kring denna åskådning skapar Gangaji en väv av tankar.

SM

Darwinism och "intelligent design"

Denna intressanta fråga diskuteras i Sökaren 6/2006 s. 22-23. Men varför se allt i svart och vitt? Varför antingen det ena eller det andra? Varför inte båda? Varför skulle inte Darwin åtminstone delvis (eller i princip) ha haft rätt, men ha förbisett en intelligent styrning av den process som han postulerade?

Ett väsentligt problem är, att vissa amerikanska frireligiösa rörelser framhåller en naiv fundamentalistisk uppfattning av "intelligent design", enligt vilken universum skapades på exakt 7 (jordiska!) dagar för ca. 6000 år sedan. Denna orimlighet motsäges kraftfullt av vetenskaplig forskning. Åsikter om "intelligent design" blandas tydligen alltför ofta ihop med detta och då uppstår lätt orimligt negativa reaktioner.

En mera vettig uppfattning om "intelligent design" måste tydligt hållas isär från en sådan uppfattning för att kunna tas på allvar och för att undvika sådana missförstånd. Den bör också ta möjligheten i betraktande, att den kunde passa ihop med en vidareutvecklad form av Darwinism. Man kan dock undra var det intelligent ligger i att vi har "utvecklat" en mänsklighet som tycks göra sitt bästa med att köra den här planeten i botten med krig, naturförstörelse, girighet, maktutövande, åsiktsstyrning och mycket annat. Kanske är det så att felutvecklingar skall förintä sig själva...

Jan Erik Sigdell

(www.christian-reincarnation.com)

Min uppfattning är, som bekant, att man måste tänka sig en intelligent faktor bakom evolutionen, en intelligent skaparkraft.

SM

Utförlig information om reinkarnation, karma och regressionsterapi:
www.christian-reincarnation.com
Jan Erik Sigdell

För olika sanningar i ockultism
www.visdomsreligion.se

Protest!

På sidan 34 i Sökaren nr 6, 2006, vill Rolf Ejvegård göra mig till nypositivist och Sven Magnusson till hermeneutiker. Det är lite häftigt för en sökare som faktiskt lanserade hermeneutiken i Sverige, först 1973 och 1974 och sedan, 1976, i *Romanen i din hand*. (Ny)positivismen, eller rättare dess begränsningar, har jag däremot alltid tagit avstånd från.

Ejvegård kommer till denna besynnerlighet genom ett exempel med en gymnasist som begår den fatala försummelsen att inte komma till uppsatsskrivningen i studentexamen. Läraren vill inte nöja sig med förklaringen att väckarklockan inte ringde utan söker ett *motiv* till det märkliga uteblivandet. Först ett sådant kan få oss att *förstå* en händelse med så svåra konsekvenser, menar han, en förståelse som blir den egentliga förklaringen.

Javisst, om min hund tar sig ut genom häcken kan detta förklaras genom att häcken var dålig just där, men den egentliga förklaringen är att en löpande tik gick förbi. Än en gång är det motivet som ger förståelse. Men om min glödlampa slocknar, förklarar jag det med att glödråden gått av och strömkretsen därför brutits. Att söka förklaring i något motiv verkar mindre välbetänkt.

Vad det har gällt i den diskussion, som Ejvegård menar sig kunna klarlägga, är självorganiserande system, den kreativa

process som tycks ha skapat världen sådan vi känner den. Tillkomsten av kemiska föreningar, av vädret och klimatet, av den levande cellen och fostret, kanske av medvetandet är sådana fall. Världen är helt enkelt ett hav av självorganiserande system. Dessa system är varken artefakter som glödlampan eller en cykel eller levande varelser som gymnasisten och hunden, utan något tredje.

Det hela är alltså lite mer komplicerat, därav meningsskiljaktigheterna. Men systemen har organiserat sig själva efter någon princip, som det dock kan vara svårt att klarlägga. Rimligen är självorganisationen i varje fall en första förklaring, och att reducera en sådan till blott beskrivning tycks rätt poänglöst. För hur är det med motivet? Det lär vara ännu svårare, för det måste ju förläggas någonstans bortom skeendet, hos en skapare eller gud av något slag.

Så därför blir vi stående vid att "Världen bygger sig själv", som redaktör Magnusson lyckligt satt som rubrik på mitt senaste bidrag till Sökaren. Den *yttersta* förklaringen finner vi kanske aldrig, men det är naturligtvis ingen anledning att förneka möjligheten av en sådan.

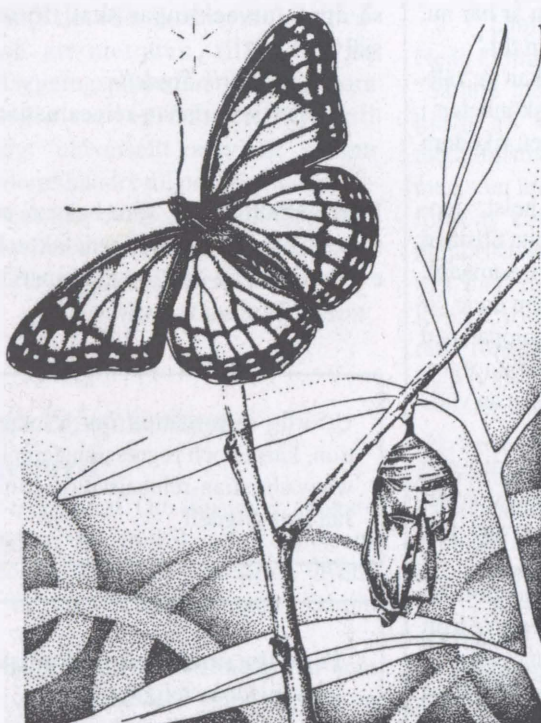
Längre kommer vi nog inte.

Erland Lagerroth

www.lagerroth.com

Nedanstående annons var införd i förra numret, men då smög sig ett fel, ur okänd källa, in i texten, varför annonsen här åter införs, nu med helt korrekt ordalag.

ECKANKAR i Sverige <www.eckankar.se>

Eckankar har urgamla rötter. Ordet ECK är synonymt med Helig Ande. ECKs andliga övningar transformerar perspektivet och du upptäcker dig själv som Själ, en Gudsgnista som samlar erfarenheter för att bli en medarbetare med Gud och just nu har en kropp. En del Eckister kallar det "raka rör till Gud" – därmed inte sagt att rören är vare sig tjocka eller bekväma, men just raka! En av våra andliga övningar är att sjunga HU (uttalas hjo) som en kärlekssång till Gud (HU är ett urgammalt namn på Gud). En kort introduktionsbok på svenska kan laddas ner gratis från hemsidan eller köpas för 30 kr plus porto från ECKANKAR Center, Box 287, 55114 Jönköping, eller via Internet. I Stockholm firas ECK-andakt 27/1, 24/2, 31/3 och 28/4 på Ringvägen 74 nb, 13.00–14.00. Både sökare och finare är välkomna!